ΕΤΟΣ ΙΒ'. Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 7 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1899 Ἀριθ. 562

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
11 Ὁδὸς Μουσῶν 11
Ἀπέναντι Νέας Ἐφημερίδος

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ΟΚΤΩ ἡμερῶν.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ «Ἑστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε', καὶ ς' ἔτους εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αἱ γυναῖκες καὶ ἡ πολιτική.—Ἡ καλλιτέρα φίλη τῶν κοριτσιῶν. Β'. (Κατὰ τὸν Ernest Legouvé, ὑπὸ Ἐρανιστρίας). — Φιλολογικαὶ σελίδες. Ὁ νεοελληνισμός. Γ'. (Κατὰ τὸν Jules Lemaitre, ὑπὸ κ. Ἑλένης Γεωργιάδου).—Ἡ χειραφετημένη (ὑπὸ Μάϊα). — Μία δύσις (ὑπὸ Σφιγγός).—Γυναικεῖος κόσμος.—Ποικίλα.—Βιβλία. — Ἀλληλογραφία.—Συνταγαί.— Εἰδοποιήσεις. Ἐπίφυλλς. Anatole France

ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΑΙ ΑΙ ΕΚΛΟΓΑΙ

Δὲν ὑπάρχουν ἴσως καθ' ὅλον τὸν κόσμον ἄνδρες πολιτευταὶ ὀλιγώτερον feministes ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας, ὡς δὲν ὑπάρχουν ἐπίσης νομοθέται ὀλιγώτερον ἀσχοληθέντες εἰς νόμους προστατευτικοὺς ὑπὲρ τῆς γυναικὸς ὅσον αὐτοί.

Διὰ τοὺς Ἕλληνας πολιτευομένος νόμος διὰ τὰς γυναῖκας εἴτε συζύγους, εἴτε ἀδελφάς, εἴτε θυγατέρας εἶναι ἡ θέλησις τοῦ ἀνδρός, συζύγου, πατρὸς ἢ ἀδελφοῦ, ἀδιάφορον. Καὶ ἐφ' ὅσον μὲν ἡ θέλησις αὐτὴ εἶναι δικαία, λογικὴ καὶ μετρημένη, αἱ γυναῖκες δὲν ἔχουν λόγους παραπόνων. Ἀλλ' ἐπειδὴ δυστυχῶς ἡ αὐθαιρεσία αὐτή, ἣν ὁ ἀνὴρ ἀπὸ τῆς μικρᾶς ἡλικίας του ἀπολαμβάνει, τὸν καθιστᾷ κατὰ τὰ τρία τέταρτα σκληρόν, ἐγωϊστὴν καὶ ἄδικον, δι' αὐτὸ ἡ μεγάλη μερὶς τῶν γυναικῶν ὅλων τῶν τάξεων ὑποφέρει ἀληθὲς μαρτύριον, εἶναι θῦμα ἰστόβιον τῆς ἀνισορρόπου ταύτης καταστάσεως τῶν μεταξὺ ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς ἐν τῇ οἰκογενείᾳ καὶ κοινωνίᾳ σχέσεων.

Ἀλλ' ἐνῷ ὁ Ἕλλην νομοθέτης καὶ ὁ Ἕλλην πολιτευτὴς ἐν γένει τόσον ὀλίγην σημασίαν δίδει εἰς τὴν γυναῖκα, προκειμένου περὶ τῆς τύχης, τοῦ μέλλοντος, τῆς ἀσφαλείας καὶ προστασίας αὐτῆς, ἐνῷ ἀνεξετάστως καὶ ἀσυζητητεὶ ἀντέγραψε μερικοὺς Ναπολεοντείους νόμους καὶ ἐπ' αὐτῶν ἐκανόνισε τὰ δίκαια τῆς γυναικός, χωρὶς σήμερον νὰ παρακολουθῇ τὰς μεταβολὰς καὶ μεταρρυθμίσεις τῶν νόμων τούτων εἰς αὐτὴν τὴν χώραν, δι' ἣν εἶχαν νομοθετηθῆ, ἐνῷ ἐν γένει ὑπερτάτην ἐπιδεικνύει ἀδιαφορίαν διὰ τὴν προστασίαν καὶ ὑτεράσπισιν τοῦ ἀσθενοῦς φύλου, ὡς ἐπεκράτησε νὰ χαρακτηρίζωνται αἱ γυναῖκες, μόνον αὐτὸς καὶ πάλιν θεωρεῖ πανίσχυρον τὴν γυναῖκα κατὰ τὰς παραμονὰς ἐκλογῶν καὶ χρησιμοποιεῖ τὴν νοημοσύνην καὶ τὴν δύναμιν καὶ τὴν πονηρίαν αὐτῆς πρὸς ψηφοθηρίαν καὶ πολιτικὴν ἐπικράτησιν. *Περιποιεῖσθε τὰς γυναῖκας*, εἶναι τὸ σύνθημα τῶν πολιτευομένων κατὰ τὰς παραμονὰς τῶν ἐκλογῶν. Καὶ αἱ γυναῖκες βασιλεύουν, αἱ γυναῖκες ἄρχουν, αἱ γυναῖκες δέχονται ἐγκώμια καὶ λιβανωτὸν καὶ ἄνθη. Καὶ αἱ γυναῖκες φανατίζονται καὶ γίνονται οἱ ἐνθερμότεροι ὑπέρμαχοι, οἱ εὐγλωττότεροι ρήτορες, οἱ φανατικώτεροι συνήγοροι, οἱ ἰσχυρότεροι κομματάρχαι τῶν πολιτικῶν μερίδων. Μανθάνουν καὶ αὐταὶ ἀπὸ στήθους τὰ ὀνόματα τῶν ἐκλογέων καὶ τῶν συζύγων των καὶ τῶν παιδιῶν των καὶ εἰς μὲν τὰς πόλεις ἐνθρονίζονται εἰς τὰς ἐκλογικὰς αἰθούσας, εἰς δὲ τὰ χωρὰ περιφέρονται ἀπὸ οἰκίας εἰς οἰκίαν, ἀπὸ ἀγροῦ εἰς ἀγρὸν καὶ μοιράζουν τίτλους φιλίας καὶ συμπαθείας καὶ μητρικοῦ ἐνδιαφέροντος, καὶ σκορπίζουν βλέμματα γεμάτα ὑποσχέσεως καὶ προεξοφλοῦν θέσεις καὶ ὑποστηρίξεις καὶ κολακεύουν καὶ ψεύδονται καὶ ἀπατοῦν, χωρὶς κἂν νὰ ἔχουν τὴν ὑπερτάτην δικαιολογίαν ὅτι ὑπερμαχοῦν μιᾶς ὑψηλοτέρας καὶ εὐγενεστέρας ἰδέας, τῆς ὑπὲρ τῶν ὁμοίων των δυστυχῶν προστασίας καὶ ὑποστηρίξεως.

Ὁ παρακολουθῶν κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτὰς τὴν ἐκλογικὴν κίνησιν καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα, ὁ ἀπαριθμῶν τὰς ἐπιδράσεις καὶ τὰς ψυχολογικὰς ἐκβιάσεις, τὰς μυστικὰς διαπραγματεύσεις καὶ τὰ ἀνὰ τὰ πολιτικὰ παρασκήνια δικδραματιζόμενα, πείθεται ὅτι ἡ Ἑλληνὶς κατὰ τὰς ἐκλογὰς εἶναι σημαντικώτατος παράγων καὶ κραταιὰ τῶν κομμάτων δύναμις. Ἀλλὰ δύναμις τυφλή, δύναμις ἄσκοπος, ὄργανον τυφλὸν εἰς

χεῖρας τρίτου, τὸ ὁποῖον ἄγεται καὶ φέρεται μεθ' ὅσης εὐκολίας ἄγει καὶ φέρει, τὸ ὁποῖον κρατύνει καὶ ἑδραιώνει τὴν περὶ ἀδυναμίας νοῦ καὶ κρίσεως φήμην τῆς γυναικός.

Τοιουτοτρόπως ὁ Ἕλλην νομοθέτης, ὁ Ἕλλην πολιτευτής, ὁ ὁποῖος θὰ ἔσχιζε τὰ ἱμάτιά του, ἐὰν τοῦ ἔκαμνέ τις λόγον περὶ πολιτικῶν δικαιωμάτων τῆς γυναικός, ὁ ὁποῖος βροντοφωνεῖ ἐπιδεικτικώτατα τὴν ἐν τῷ οἴκῳ μόνον περιωρισμένην δρᾶσίν της, γίνεται ὁ σημαιοφόρος τῆς ἐν τῇ πολιτείᾳ δράσεως αὐτῆς, γίνεται ὁ ὑποκινητὴς τῆς χειραφετήσεώς της, ἀλλὰ χειραφετήσεως ἐξευτελιστικῆς καὶ ταπεινωτικῆς, χειραφετήσεως ἀσυνειδήτου, ἡ ὁποία δὲν ἔχει τὸ εὐγενὲς ἐλατήριον, οὔτε τῆς ἀλληλεγγύης καὶ ἀλληλοβοηθείας, οὔτε τῆς ὑπὲρ τῆς ἐπικρατήσεως τοῦ δικαίου καὶ τῆς ἀληθείας ἀρχῆς.

Η ΚΑΛΛΙΤΕΡΑ ΦΙΛΗ ΤΩΝ ΚΟΡΙΤΣΙΩΝ

Β'

Τοὺς γυναικωνίτας τῆς ἀρχαιότητος διεδέχθησαν οἱ πύργοι τοῦ μεσαίωνος. Αἱ γυναῖκες ζῶσιν ὑπὸ τὴν σκέπην τῶν ὀδοντωτῶν αὐτῶν ἐπάλξεων, ὡς ἔζων ἄλλοτε ὑπὸ τὰ ἀπομεμονωμένα διαμερίσματα τῆς οἰκίας. Εἶναι καὶ αὐταὶ χωρισμέναι ἀπὸ τοὺς ἄνδρας ὡς αἱ Ἑλληνίδες καὶ αἱ Ρωμαῖαι. Ζῶσιν ὡς ἐκεῖναι ἐν τῷ μέσῳ τῶν γυναικωνιτῶν των. Εἶναι ἐργάτιδες ὡς ἐκεῖναι καὶ ὅλα τὰ ἐνδύματα καὶ τῶν κυρίων καὶ τῶν δούλων εἶναι ἔργα τῶν χειρῶν των. Ἐν τούτοις μεγίστη μεταβολὴ ἐπῆλθεν εἰς τὴν κοινωνικὴν θέσιν των. Ἡ μεταβολὴ αὕτη ὀφείλεται εἰς τὸν ἱπποτισμόν, τὸν ἐντελῶς ἄγιωστον εἰς τὴν ἀρχαιότητα. Μετὰ τοῦ ἱπποτισμοῦ διεπλάσθη ἀνὰ τὸν κόσμον νέος τύπος γυναικός. Γέννημα καὶ θρέμμα τοῦ χριστιανισμοῦ καὶ τῶν γερμανικῶν ἠθῶν ὁ ἱπποτισμὸς ἐξηγίασεν, ἀπεθέωσε τὴν γυναῖκα. Ὑπὸ τὴν διπλῆν ταύτην ἐπίδρασιν, τὴν ἐν ταὐτῷ θρησκευτικὴν καὶ ἡρωϊκήν, ἡ γυνὴ *ἡ σώζουσα τὴν ἀνθρωπότητα* δικαίως δέχεται τὴν γυναῖκα, τὴν *καταστρέφουσαν αὐτήν*. Ἡ Μαρία ἀντικατέστησε τὴν Εὔαν καὶ τὴν Ἀφροδίτην. Ἐντεῦθεν γεννᾶται εἶδος ἔρωτος, τὸν ὁποῖον οὔτε ἡ Ἑλλὰς, οὔτε ἡ Ῥώμη ἐφαντάσθησαν. Ἔρως ἰδεώδης, ἁγνὸς, ρωμαντικός. Νέον ὄνομα εἰκονίζει τὴν νέαν ταύτην θέσιν τῆς γυναικός. Ὁ ἱππότης λέγει: Δέσποινά μου. Ἡ σύζυγος μένει πάντοτε ἡ θεότης τῆς οἰκογενειακῆς ἑστίας, ἀλλὰ παρ' αὐτὴν καὶ ἐν αὐτῇ ποιεῖται τὴν ἐμφάνισιν του τὸ ποιητικὸν πρόσωπον τῆς *δεσποίνης*. Ὁ σύζυγος καὶ ὁ ἱππότης ἔχει ἕκαστος ἰδίαν θέσιν. Οὐδὲν τὸ ὅμοιον πρὸς τὴν κοινὴν ζωὴν μεταξὺ τοῦ ἱππότου καὶ τῆς δεσποίνης του. Δὲν βλέπονται· μόλις συναντῶνται, μόλις ἀνταλλάσσουν δύο λέξεις. Ἓν βλέμμα ἀνταλλασσόμενον εἰς ἑορτήν, ἓν φίλημα τῆς χειρὸς μὲ ἄπειρον σεβασμόν, ἓν κάμψιμον τοῦ γόνατος, ἰδοὺ ἡ μόνη εὔνοια, ἣν ὀνειροπολεῖ ὁ ἱππότης. Καὶ ὅμως ἀφοσιοῦται, ἀποθνήσκει δι' αὐτὴν καὶ ζῇ δι' αὐτῆς. Καὶ ποῖος ἀντιπροσωπεύει τὸ ἄγνωστον αὐτὸ αἴσθημα; Πάλιν ἡ βελόνη.

Οὐδὲν ἁπλούστερον. Τὰ κεντημένα ἐκεῖνα σύμβολα, αἱ ταινίαι αἱ ἀπονεμόμεναι κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν ἱππομαχιῶν, οἱ φθόγγοι ἐκεῖνοι οἱ ἀπὸ ζωηρὰ ἢ σκοτεινὰ χρώματα, τὰ φυλακτὰ τὰ τιθέμενα ἐπὶ τῆς καρδίας, ἐπὶ τέλους τὰ *χρώματα τῆς δεσποίνης καὶ κυρίας* ἑκάστου ἱππότου εἶναι ἄλλο τι ἢ ἡ βελόνη τῆς γυναικός, ἡ κεντρίζουσα ὅλον οὐτὸν τὸν ἀνδρικὸν ἡρωϊσμὸν καὶ τὴν αὐτοθυσίαν. Καὶ ὁ ἀνὴρ, ὁ ἔχων τὸν νοῦν του προσηλωμένον εἰς ὅλα αὐτὰ τὰ ἐμβλήματα, δὲν ἐνθυμεῖται ἀκαταπαύστως τὰς μικρὰς καὶ ὡραίας χεῖρας, ἐκ τῶν ὁποίων ἐξῆλθαν καὶ δὲν τοῦ φαίνεται ὅτι τὸν παρακολουθοῦν ἐν τῷ πεδίῳ τῆς μάχης διὰ νὰ τὸν ἐνθαρρύνουν, νὰ τὸν παρηγοροῦν, νὰ τὸν προστατεύουν; Ἄλλως τε καὶ τὸ ἑξῆς χρονικὸν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης πιστοποιεῖ τὴν ἰδέαν ταύτην: *Ὅταν ὁ ἄρχων* de Coucy *ἠναγκάσθη νὰ φύγῃ, ἡ δέσποινα* de Fayet *τοῦ ἐκέντησεν ἕνα σάκκον μεταξωτὸν μὲ πολλὴν τέχνην καὶ ἀνέμιξεν εἰς τὸ μετάξι της μερικὰς χρυσᾶς τῆς κεφαλῆς της τρίχας διὰ νὰ την αἰσθάνεται, οὕτως εἰπεῖν, πάντοτε πλησίον του.*

Ὁ Μεσαίων ἄλλως τε μᾶς παρουσιάζει καὶ ἄλλο παράδειγμα ὀλιγώτερον ρωμαντικόν, ἀλλ' ἐξ ἴσου χαρακτηριστικόν. Ὑπάρχει σήμερον ἀκόμη εἰς τὴν καθεδρικὴν ἐκκλησίαν τοῦ Bayeux ἓν κέντημα κομβοβελωνᾶς, τὸ ὁποῖον κατὰ τὸν δωδέκατον αἰῶνα ἐκέντησεν ἡ βασίλισσα Ματθίλδη μετὰ τῶν ἀκολούθων της. Εἶναι μία λινὴ λωρὶς μήκους δικκοσίων δώδεκα ποδῶν καὶ πλάτους ἑνὸς καὶ ἡμίσεος. Παριστᾷ τὴν κατάκτησιν τῆς Ἀγγλίας παρὰ τῶν Νορμανδῶν, εἶδος δράματος εἰς τρεῖς πράξεις καὶ τριάντα πέντε σκηνάς, ἑκάστης σκηνῆς χωριζομένης παρὰ τῆς πλησιεστέρας δι' ἑνὸς δένδρου. Αἱ κυριώτεραι σκηναὶ τῆς ἀξιομνημονεύτου ταύτης ἐκστρατείας ἀπεικονίζονται ἐν τάξει καὶ ἑκάστη μὲ ἴδιον χαρακτῆρα. Τὸ σχέδιον εἶναι χονδροειδές, ὁ χρόνος ἀπέσβεσε σχεδὸν τὰ χρώματα, ἀλλ' οἱ σοφοὶ ἀντλοῦν ἐξ αὐτοῦ πολύτιμα διδάγματα ἐπὶ τῶν ἠθῶν καὶ ἐθίμων, τῶν ἐνδυμάτων καὶ τῶν ἕξεων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Συμπληροῦ, οὕτως εἰπεῖν, τὰ ἐθνικά μας χρονικά Ἡ βελόνη ἦτο ἕως τότε ζωγράφος «Pingere acu» *ζωγραφίζω μὲ τὴν βελόνην*, ἔλεγαν οἱ ἀρχαῖοι. Ἔκτοτε ἡ βελόνη ἔγεινεν ἱστοριογράφος.

—Ἔπειτα; ἠρώτησεν ἡ κόρη, πρὸς τὴν ὁποίαν ἐγίνετο τὸ ἄνω μάθημα.

—Ἔπειτα, ἀπήντησεν ὁ μέγας σοφός, θὰ πηδήσωμεν εἰς τὸν δέκατον ἕβδομον αἰῶνα. Ἐδῶ νέα καὶ πάλιν μεταβολὴ τῆς βελόνης. Οἱ πύργοι ἐξηρανίσθησαν ὅπως καὶ οἱ γυναικωνῖται. Οἱ μεγάλοι βαρόνοι ἔγειναν μεγάλοι κύριοι, αἱ πυργοδέσποινα κυρίαι τῆς αὐλῆς. Ἡ κοινωνικὴ ζωὴ εἶχεν ἐκτοπίσει μέγα μέρος τῶν εὐγενῶν δεσποινῶν ἀπὸ τῆς ἀπομονωμένης ζωῆς καὶ εἶχεν ἀναμίξει αὐτὰς εἰς τὴν γενικὴν κίνησιν, ἥτις εἶχε καταστήσει κέντρον τῆς Γαλλίας τὴν αὐλήν. Τέλος ἡ ἰδιωτικὴ βιομηχανία κατέλαβε βαθμηδὸν τὴν θέσιν τῆς ἐν τῷ οἴκῳ χειροτεχνίας. Αἱ γυναῖκες δὲν κατεσκεύαζαν πλέον τὰ ἐνδύματα τῶν συζύγων, ἀλλ' οὔτε τῶν δούλων των. Ἡ βελόνη εἶχε καταστῇ ὄργανον κέρδους, ἐργαλεῖον ἐπαγγέλματος. Θὰ πέσῃ λοιπὸν ἄχρηστος τώρα ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν βασιλισσῶν καὶ τῶν νεανίδων καὶ τῶν γυναικῶν τῶν καλῶν κοινωνικῶν τάξεων, καὶ θὰ μείνῃ μόνον εἰς χεῖρας μισθωτῶν ἐργατίδων; Ἢ θὰ καταντήσῃ ἁπλῶς ὄργανον ματαιότητος καὶ ἁπλῶς τέρψεως σύμβολον; Δὲν θὰ μείνῃ πλέον τὸ πᾶν ὡς πρίν, ἀλλὰ θὰ μείνῃ πάντοτε κάτι. Θὰ εὕρῃ τὴν θέσιν της εἰς ἓν ἀπὸ τὰ σημαντικώτερα γεγονότα τοῦ δεκάτου ἑβδόμου αἰῶνος; εἰς τὴν ἐκπαίδευσιν τῶν κοριτσιῶν.

Αἱ νεάνιδες τοῦ δεκάτου ἑβδόμου αἰῶνος εἶχον τρεῖς μεγάλους διδασκάλους: Ἕνα ἀρχιεπίσκοπον, μίαν μεγάλην κυρίαν καὶ ἕνα μεγαλοφυᾶ ποιητή: Τὸν Fenelon, τὴν κ. de Maintenon καὶ τὸν Μολιέρον.

— Τὸν Μολιέρον! ἀνέκραξεν ἡ κόρη, Ἀλλ' αἱ *σοφαὶ γυναῖκές* του δὲν εἶναι μία ἐπίκρισις κατὰ τῆς ἐκπαιδεύσεως, ἣν ἔδιδαν εἰς τὰς γυναῖκας;

— Ἂς διακρίνωμεν, ὅπως λέγουν οἱ σχολαστικοί. Ὁ Μολιέρος παίζει μὲ δύο πρόσωπα εἰς τὰς *σοφὰς του γυναῖκας*. Ὁμιλεῖ μὲ τὸ στόμα δύο ἐκ τῶν ἡρώων του, τοῦ Χρυσάλου καὶ τοῦ Κλιτάνδρου. Ὁ Χούσαλος ἐγκωμιάζει τὰς γυναῖκας τοῦ παρελθόντος μὲ τοὺς ἑξῆς ὁμοίους αὐτοὺς στίχους:

Τὸ νοικοκυρεμό των ἦτον ἡ σοφωτέρα ὁμιλία των, καὶ τὰ βιβλία των δακτυλήθρα, κλωστὴ καὶ βελόνες, μὲ τὰς ὁποίας ἔρραπταν τὴς προῖκες τῶν κοριτσιῶν των.

Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ λησμονῶμεν τί λέγει αὐτὸς ὁ ἴδιος Μολιέρος διὰ τοῦ θαυμασίου στίχου τοῦ Κλιτάνδρου:

«Συμφωνῶ ὅπως αἱ γυναῖκες ἔχουν ἰδέαν ὅλων....» Πρόσθες ἀκόμη ὅτι εἰς τὸ *Σχολεῖον τῶν Γυναικῶν* ὁ Μολιέρος διαμαρτύρεται κατὰ τῆς ἀμαθείας τῶν γυναικῶν. Ὅταν ὁ Ἀρνόλφος ἐρωτᾷ τὴν Ἀγνὴν τί ἔκαμεν εἰς τὴν ἀπουσίαν του, ἀπαντᾷ μὲν αὕτη: *Ἔξ ὑποκάμισα, νομίζω, ἀλλὰ καὶ ἓξ σκούφιες.* Ἀλλ' εἰς τὸ τέλος ὅταν ἐξανίσταται κατὰ τοῦ μισητοῦ συστήματος τοῦ κηδεμόνος της, τί τοῦ λέγει; «*Εἰξεύρω ὅτι μὲ ἀνέθρεψες ὡς ζῷον*». Ἰδοὺ ἡ ἀληθὴς σκέψις τοῦ Μολιέρου. Ἰδοὺ πῶς ὁ Φενελὼν καὶ ἡ κ. de Maintenon ὑπείκοντες εἰς τὴν ἔμπνευσίν του κατώρθωσαν νὰ συνδυάσουν τὰς γνώμας τοῦ Χρυσάλου καὶ τοῦ Κλιτάνδρου, συνδυάσαντες τὸ βιβλίον μὲ τὴν βελόνην. Ἰδοὺ ὁ νέος ρόλος τῆς γυναικός.

(Κατὰ τὸν Ernest Legouvé) **Ἐρανίστρια**

ΕΠΙ ΤΩΝ ΕΡΓΩΝ ΤΗΣ Κ. ΙΟΥΛΙΕΤΤΑΣ ΑΔΑΜ

Ο ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ

Γ'.

Ἀποφεύγομεν νὰ ἐκφέρωμεν γνώμην ἐπὶ τῆς πεποιθήσεως, ἣν φαίνεται ὅτι ἔχει ἡ κ. Ἀδὰμ καὶ κατὰ τὴν ὁποίαν πρόσωπον καλῶς προικισμένον τῆς ἐποχῆς μας καὶ τῆς φυλῆς μας, ἀφημένον εἰς ἑαυτὸ καὶ ἀπηλλαγμένον πάσης ἐπιδράσεως τοῦ νεωτέρου βίου, ἤθελε φθάσει εἰς τὸ σημεῖον νὰ σκέπτεται, νὰ αἰσθάνεται καὶ νὰ ζῇ ὡς ἀρχαῖος Ἕλλην. Ἐν ἄλλαις λέξεσιν, ἐὰν ἡ Ἑλληνικὴ ζωὴ ἐν τῷ συνόλῳ της παρουσιάζῃ τὴν φυσικωτέραν ἀνάπτυξιν τοῦ λογικοῦ ὄντος, τὸ ὁποῖον εἶναι ὁ ἄνθρωπος.

Ἀναπτυχθεὶς διαφορετικὰ ἀπὸ τὴν Μελισάνδραν ὁ νεοελληνισμός μας εἶναι πρᾶγμα ἐπίκτητον μᾶλλον ἢ καρπὸς φυσικός. Συνίσταται εἰς τὴν ἀγάπην καὶ τὸν θαυμασμὸν τῆς Τέχνης, εἰς τὴν φιλολογίαν καὶ τὴν θρησκείαν τῶν Ἑλλήνων — τὸ ὁποῖον προϋποθέτει δόσιν τινὰ μελέτης — καὶ εἰς τὴν προσπάθειαν δημιουργήσεως ψυχῆς καὶ ζωῆς Ἀθηναίου τῆς ἐποχῆς τοῦ Περικλέους, ἢ ὡς θὰ ἔλεγαν ἄλλοι ἑνὸς Ἴωνος τῆς Ὁμηρικῆς ἐποχῆς.

Εἶναι σαφὲς ἐν τούτοις ὅτι οἱ συλλαμβάνοντες τὸ ὄνειρον αὐτὸ ἠξεύρευν ὅτι εἶναι μόνον ὄνειρον. Δὲν δυνάμεθα νὰ ἀφαιρέσωμεν εἰκοσιπέντε ἢ τριάντα ἐτῶν κληρονομίαν. Ἔχομεν μέσα μας σπέρματα, τὰ ὁποῖα αἱ γενεαὶ ἀφῆκαν εἰς τὴν ὕπαρξίν μας, τὰ ὁποῖα δὲν δυνάμεθα νὰ καταπνίξωμεν καὶ τὰ ὁποῖα οὐδὲν ἔχουν Ἑλληνικόν. Ζῶμεν εἰς ἓν κέντρον, τὸ ὁποῖον καθ' ἑκάστην μᾶς ἐνθυμίζει ὅτι δὲν εἴμεθα διόλου Ἕλληνες καὶ τὸ ὁποῖον ἀκαταπαύστως μᾶς ἄγει καὶ μᾶς μεταβάλλει ὑπὸ ὅλως ἄλλοῖον πνεῦμα.

Ἀλλὰ πλὴν τούτου ἄρά γε ὅ,τι ὀνειρευώμεθα ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Ἑλληνισμοῦ εἶναι ἀληθῶς Ἑλληνικόν; Ὁ νεοελληνισμὸς δὲν εἶναι κάτι νεώτερον ἀπὸ Ἑλληνικόν; Φανταζόμεθα καλῶς τὴν Ἑλληνικὴν ζωὴν ὅπως ἦτο; Καὶ δὲν ἀγαπῶμεν ἐν αὐτῇ πράγματα, τὰ ὁποῖα ἡμεῖς προσθέτομεν; Καὶ δὲν ἔχει εἰς τὸν θαυμασμόν μας περὶ Ἑλληνικῆς Τέχνης τὸ μέρος της εὐγενὴς καὶ εὐτυχὴς αὐταπάτη; Ὁ Sully-Brudhomme μᾶς λέγει: *Τρισευδαίμων ἡ τύχη τέκνου τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ κόσμου.* Ἄλλος μᾶς λέγει: *Τότε ἤθελον ζήσει εἰς τὰς ἀρχαίας πόλεις!* Ὅλοι μᾶς λέγουν ὅτι θὰ ἤθελαν νὰ ζήσουν εἰς τὰς Ἀθήνας διὰ νὰ γυμνάζωνται, νὰ ἀκούουν τοὺς ῥήτορας, νὰ ἀκολουθῶσι τὰς πομπώδεις ἱεροτελεστίας, διὰ νὰ παρίστανται εἰς τὰς παραστάσεις τῶν τραγικῶν, αἱ ὁποῖαι διήρκουν ἡμέρας ὅλας. . . . . Αἴ! λοιπόν! ἐγώ, ὄχι. Τὸ λέγω εἰλικρινῶς. Ἴσως φαντάζονται, ὅτι μεταφερόμενοι εἰς Ἀθήνας θὰ ἀπέκτων ἀμέσως κεφαλὴν καὶ καρδίαν Ἀθηναίου. Ἀλλὰ τότε δὲν θὰ ἤμεθα πλέον ἡμεῖς Ἐὰν ὅμως ἡμεῖς, ὅπως εἴμεθα, μετεφερόμεθα νὰ ζήσωμεν εἰς τὴν νεκραναστᾶσαν πόλιν τῆς Ἑλλάδος Ἀθηνᾶς καὶ ὑπεχρεούμεθα νὰ διάγωμεν τὸν βίον τῶν ἀρχαίων πολιτῶν της, νομίζετε ὅτι θὰ καλοπερνούσαμεν; Θὰ μᾶς ἔλειπαν τόσα πράγματα: Ἡ οἰκογενειακὴ ζωή, ἡ οἰκιακὴ εὐμάρεια, ἡ πολυτέλεια, ἡ ζωὴ ἐντὸς τῶν ὁρίων τοῦ οἴκου, καὶ ὅλαι αἱ ἀπολαύσεις καὶ τὰ αἰσθήματα, τὰ ὁποῖα δημιουργεῖ ἡ θέσις τῆς γυναικὸς εἰς τὴν σύγχρονον κοινωνίαν· ἡ ἀβρότης, ὁ ἱπποτισμὸς καὶ μερικαὶ ἰδέαι καὶ μερικαὶ λεπτότητες. Ἔπρεπε νὰ ζῶμεν πάντοτε ἔξω, πάντοτε εἰς τὸν δρόμον καὶ εἰς τὴν ἀγοράν, νὰ δικάζωμεν πάντοτε καὶ νὰ ψηφίζωμεν πάντοτε καὶ νὰ ἀσχολούμεθα πάντοτε μὲ τὴν πολιτικήν, χωρὶς νὰ κάμνωμεν ὅμως χρῆσιν τῶν δέκα μας δακτύλων.

Καὶ θὰ ἤμεθα ἐλάχιστα ἐλεύθεροι νὰ σκεπτώμεθα κατὰ βούλησιν, παράδειγμα ὁ Σωκράτης καὶ ἐκτεθειμένοι εἰς τὸν κίνδυνον νὰ παριστάμεθα εἰς ἀνθρωπίνας θυσίας — ἐγίνοντο τοιαῦται πρὸ τῆς Σαλαμῖνος.

Αἱ μικραὶ αὐταὶ ἀνιαρότητες, θὰ μοὶ εἴπητε ὅτι θὰ ἀπεζημιοῦντο μὲ τὴν εὐχαρίστησιν, ἣν θὰ εἴχαμεν νὰ ζῶμεν πάντοτε μὲ εὐφυεῖς ἀνθρώπους, μὲ ἀνθρώπους ὡραίους ὅλους καὶ καλλιτέχνας ὅλους καὶ γνώστας τοῦ καλοῦ ὅλους.

«*Ἦτο, λέγει ὁ Renan, λαὸς ἀριστοκρατῶν, κοινὸν ἀποτελούμενον ἐν τῷ συνόλῳ του ἀπὸ τόσον γνώστας τοῦ τελείου, δημοκρατία, ἥτις εἶχεν ἀντιληφθῆ τὴν τέχνην εἰς τὰς τελειοτέρας αὐτῆς ἀποχρώσεις, τόσον ὥστε οἱ καλλιτεχνικώτεροι ἐκ τῶν νεωτέρων μας μόλις τὴν ἀντιλαμβάνονται*». Ὁ Renan, ὁ ὁποῖος ἀμφιβάλλει διὰ τόσα πράγματα, φαίνεται βέβαιος μόνον περὶ τούτου. Ἐν τούτοις ὁ Θουκυδίδης καὶ οἱ ῥήτορες μοῦ δίδουν ἐνίοτε παράδοξον ἰδέαν τῆς ἁρμονικῆς ταύτης καὶ τόσον εὐφυοῦς ζωῆς καὶ μοῦ φαίνεται ὅτι τὰ τρία τέταρτα τῶν ἀστειοτήτων τοῦ Ἀριστοφάνους δὲν ἦτο δυνατὸν παρὰ νὰ ἀπευθύνωνται εἰς ἀνθρώπους ἀρκετὰ

χονδροειδεῖς. Ὄχι, ἀναμφιβόλως προτιμῶ νὰ ζῶ τὸν XIX αἰῶνα εἰς τὸ Παρίσι καὶ ἀκόμη καὶ εἰς καμμίαν ἐπαρχιακὴν πόλιν.

Ἴσως ἐν τούτοις ὑπάρχει καὶ δόσις προσποιήσεως εἰς τὸν θαυμασμὸν τῶν πολλῶν διὰ τὴν ἀρχαίαν τέχνην. Τοῦτο καταντᾷ πρόληψις, τὴν ὁποίαν τροφοδοτοῦν, ὡς ἐὰν τοὺς ἔτασσεν αὐτὴ καὶ μόνη ὑπεράνω τοῦ χυδαίου. Ἀποκλειστικὴ θρησκεία, ἥτις τοὺς ὠθεῖ εἰς περιφρόνησιν παντὸς ὅ,τι δὲν εἶναι Ἑλληνικόν. Ἰδοὺ πῶς ὁ γλύπτης Martial ὡμίλεῖ περὶ τῆς ἀναγεννήσεως: *Οἱ μικροὶ καλλιτέχναι τῆς Ἀναγεννήσεως ἐπενόησαν τὴν διαγραφὴν τοῦ ἀσυλλήπτου, τὴν ἰδέαν τοῦ ἰδεώδους καὶ κατωτέρω: Μοῦ φαίνεται ὅτι ἡ σχολὴ τοῦ ἐσωτερικοῦ βίου, ἡ σχολὴ παραστάσεων τοῦ εἴκου θὰ ἐκλείψῃ..... Ἀρκοῦν πλέον αἱ σκιαὶ καὶ τὰ ἡμίφωτα. Ἀρκετοὶ οὐρανοὶ τοῦ Βορρᾶ ἐζωγραφίσθησαν πρὸ τριῶν αἰώνων... Ἡ Νέα Σχολή, πᾶν ὅ,τι φέρῃ τὸ μέλλον εἰς τὰ σπλάγχνά του, στρέφεται πρὸς τὴν Ἀνατολήν, πρὸς τὴν χώραν τοῦ ἀπλέτου ἡλίου, τῆς ὁποίας ὅλοι οἱ κατὰ ξηρὰν καὶ θάλασσαν δρόμοι φέρουν εἰς τὴν Ἑλλάδα.*

Δὲν ὁμιλοῦν, ὡς βλέπετε, παρὰ περὶ μέτρων, αὐστηρότητος, φωτός, ἁρμονίας, ἀγνότητος γραμμῶν, ἀναλογιῶν. Φοβοῦμαι ὅτι εἶναι ὀλιγώτερον ἐρωτευμένοι μὲ τὴν Ἑλληνικὴν Τέχνην ἢ μὲ τὴν ἰδέαν, ἣν ἔχουν σχηματίσει περὶ αὐτῆς. Ἴσως ἀγαποῦν τὴν τέχνην αὐτὴν μόνον διότι γνωρίζουν ἄλλην πολυσυνθετωτέραν καὶ ζωνταυωτέραν καὶ τὴν ὁποίαν ἀρέσκονται νὰ ὑποτιμοῦν εἴτε ἀπὸ κόρον, εἴτε διὰ νὰ δείξουν ὅτι εἶναι ἀνώτεροι αὐτῆς. Καὶ θὰ προφέρω βλασφημίαν! Ἀγαπῶ βεβαίως τὰ ἀνάγλυφα τοῦ Παρθενῶνος, τὴν ἀφέλειαν τοῦ σχεδίου, τὴν ἀγνότητα τοῦ ὅλου καὶ τὴν εἰδικὴν ἐπιστήμην τῶν συμπλεγμάτων.

Ἀλλὰ ὅσον καὶ ἂν τὰ θαυμάζω, τὰ εὑρίσκω ἐπίσης ἁπλοποιημένα εἰς βαθμὸν ὑπέρτατον, εὑρίσκω ὅτι αἱ κόραι εἶναι πολὺ μικραὶ ὅτι πρόσωπά τινα εἶναι πολὺ ἀδέξια, πολὺ ὀγκώδη. Εἰξεύρω ὅτι ἠμπορῶ νὰ ἴδω καὶ δικφορετικὰ καὶ ὅλα αὐτὰ θὰ θεωρηθοῦν ὡς προτερήματα.... Τέλος διὰ νὰ εἴπω ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ γλυπτικὴ εἶναι τὸ κατ' ἐξοχὴν καλόν πρέπει νὰ ἔχω εἰδικὸν ἐπὶ τούτου ὁρισμὸν τοῦ καλοῦ. Καὶ ἐπαναλαμβάνω ὅτι ἀγαπῶμεν τὴν τόσον ἁπλῆν αὐτὴν τέχνην, διότι ἀπεκτήσαμεν τὴν ἕξιν τέχνης πολυπλοκωτέρας, φιλολογίας πλουσιωτέρας, αἰσθηματικότητος λεπτοτέρας.

Καὶ διὰ τοῦτο ὁ γόης Renan ἀφοῦ μᾶς εἶπε περὶ τῆς Ἀκροπόλεως: *Ὑπάρχει ἓν μόνον μέρος τῆς γῆς ὅπου ἡ τελειότης ὑπάρχει, ἀλλὰ μόνον ἕν: καὶ εἶναι αὐτό.... Τὸ ἰδεῶδες ἀποκρυσταλλωμένον εἰς Πεντελικὸν μάρμαρον καὶ παρουσιαζόμενον πρός με.* Ἀφοῦ μᾶς ἔψαλλε — μὲ πόσον μαγικὴν χάριν — τὰς λιτανείας τῆς γλαυκώπιδος θεᾶς, διὰ διαβολικῆς παλινῳδίας λέγει πρὸς τὴν Παλλάδα Ἀθηνᾶν, ὅτι ὑπάρχουν ἐν τούτοις εἰς τὸν κόσμον καὶ χῶραι αἱ ὁποῖαι δὲν εἶναι Ἑλλάς, καὶ ὅτι ἡ ἀρχαιότης εἶναι τὸ γῆρας...

«*Θὰ προχωρήσω μακρύτερα, ὦ θεὰ ὀρθόδοξος. Θὰ σοῦ* »*εἴπω τὴν ἐνδόμυχον κατάπτωσιν τῆς καρδιᾶς μου. Λογικὴ* »*καὶ νοημοσύνη δὲν ἀρκοῦν. Ὑπάρχει ποίησις καὶ εἰς τοὺς* »*πάγους τοῦ Στρυμῶνος, καὶ εἰς τὰς μεθυστικὰς πεδιά-* »*δας τῆς Θράκης. Θὰ ἀνατείλουν αἰῶνες, καθ' οὓς οἱ ἀπό-* »*στολοί σου θὰ ἐμπνέουν ἀνίαν. Ὁ κόσμος εἶναι μεγαλή-* »*τερος παρ' ὅσον νομίζεις Ἐὰν εἶχες ἴδει τὰς χώρας τῶν* »*πόλων καὶ τὰ μυστήρια τῶν οὐρανῶν τοῦ βορρᾶ, τὸ μέτω-* »*πόν σου, ὦ θεά, τὸ πάντοτε γαλήνιον, δὲν θὰ ἔμενε τόσον* »*ἥρεμον καὶ ἡ κεφαλή σου εὐρυτέρα τότε θὰ περιελάμβανε* »*διάφορα εἴδη κάλλους*».

(Κατὰ τὸν Jules Lemaitre). **Ἑλένη Γεωργιάδου**

Η ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΜΕΝΗ

(Συνέχεια)

Ἂς ἀφήσωμεν τὴν Μαρίαν Μ. ἡσυχάζουσαν καὶ ἂς ἀκολουθήσωμεν τὸν ἄνδρα τοῦ παιδικοῦ της ὀνείρου, ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον ἐχαρακτήριζε πρὸ ὀλίγου ὡς τὸν ὡραιότερον μεταξὺ τῶν ὡραίων, καὶ τοῦ ὁποίου πρὸ δύο ὡρῶν εἶχε γείνει σύζυγος.

Εἶχεν ἐπανέλθει κατ' εὐθεῖαν εἰς τὴν οἰκίαν του, πρὸ τῆς θύρας τῆς ὁποίας ἐσταμάτησε τὴν ἅμαξαν, χωρὶς φόβους καὶ ποσφυλάξεις ὡς ἄνθρωπος συνειθισμένος νὰ ἐπιστρέφῃ οἷαν δήποτε ὥραν θέλει καὶ ὁπόθεν θέλει, χωρὶς νὰ δίδῃ λόγον εἰς κανένα. Τὰ παράθυρα τοῦ δευτέρου πατώματος τῆς οἰκίας, πρὸ τῆς ὁποίας ἐσταμάτησεν ἡ ἅμαξα, ἦσαν φωτισμένα ἀκόμη, ἂν καὶ ἦτο πολὺ ἀργά, δύο μετὰ τὸ μεσονύκτιον.

Ἐφάνη ἐκπλαγεὶς δυσαρέστως διὰ τὴν φωτοχυσίαν ἐκείνην. Ἐπλήρωσε τὸν ἁμαξηλάτην καὶ πρὶν ἢ προφθάσῃ καλά, καλὰ νὰ ἐγγίσῃ τὸ κομβίον τῆς ἔξω θύρας, ἠνοίχθη αὕτη ἀθορύβως καὶ ὄπισθεν ἐπεφάνη τὸ ρυτιδωμένον πρόσωπον γραίας ὑπηρετρίας, ἡ ὁποία ἐσήκωνεν ὑψηλὰ τὴν λάμπαν της ὡς διὰ νὰ πεισθῇ, ὅτι ὁ εἰσερχόμενος ἦτο ὁ Κώστας, τὸ ἀγαπημένο της παλληκάρι, ὁ λεβέντης τοῦ σπιτιοῦ, ὡς τὸν ὠνόμαζε.

— Πόῖος εἶναι ἐπάνω, ἠρώτησεν ὁ νέος, χωρὶς νὰ προσέξῃ εἰς τὴν τρυφερότητα, μεθ' ἧς ἡ γραῖα, ἀφοῦ ἀφῆκε τὴν λάμπαν της κάτω, τὸν ἐβοήθει νὰ βγάλῃ τὸ ἐπανωφόρι του.

—Καλὲ μούσκεμμα, μούσκεμμα, καὶ χωρὶς καλόσες· χωρὶς ἄλλο θὰ πουντιάσῃ, ἔλεγεν ἡ γραῖα μὲ ἀδημονίαν, χωρὶς νὰ προσέξῃ εἰς τὴν ἐρώτησιν τοῦ νέου ἀνδρός.

— Ποῖός εἶναι ἐπάνω; ἠρώτησεν ἐκεῖνος, ἀποτόμως τώρα καὶ ὡς σκοτισμένος ἀπὸ τὰς περιποιήσεις τῆς γραίας.

— Καλὲ ποῖός εἶναι; ἡ μητέρα καὶ τὰ κορίτσια. Ὅτι ποῦρθανε ἀπὸ τοῦ κ. Καλιλάκη, ὅπου εἴχανε βεγγέρα, γιὰ τὴν ἑορτὴ τῆς κ. Κατίνας. Ὁ πατέρας ἐπλάγιασεν ἀμέσως....

Ὁ νέος ἀνέπνευσεν ἐλευθερώτερον. Ὁ πατέρας του τὸν ἐκούραζε μὲ τὰς αἰωνίας ἐρωτήσεις του καὶ τὴν αἰωνίαν του morale. Αὐτὴν τὴν στιγμὴν μάλιστα ἠσθάνετο τὸν ἑαυτόν του πολὺ κουρασμένον ἠθικῶς, πολὺ συγκινημένον, ὥστε νὰ τοῦ ἦτο δυνατὸν νὰ ἀνθέξῃ εἰς ἐρωτήσεις καὶ παρατηρήσεις.

Ἤρχισε νὰ ἀναβαίνῃ τέσσαρα-τέσσαρα τὰ σκαλοπάτια, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ ἐπερνοῦσεν ἀπαρατήρητος ἀπὸ τὴν μητέρα καὶ τὰς ἀδελφάς του, αἱ ὁποῖαι ἐβλέποντο ἀκόμη εἰς τὸν καθρέπτην τὸν μεγάλον τῆς σάλας, καμαρώνουσαι τὰ ὡραῖα των φορέματα καὶ ἀπολαμβάνουσαι ἐγωϊστικώτατα τὸν τελευταῖον θρίαμβον τῆς εὐμορφιᾶς των κατὰ τὴν ἑσπέραν ἐκείνην.

Ἀλλ' ἡ μικροτέρα ἀδελφὴ τὸν ἤρπασεν ἀπὸ τὸ χέρι, ριφθεῖσα εἰς τὸν διάδρομον, καθ' ἣν στιγμὴν ἐκεῖνος ἐπερνοῦσε. Νά τον ὁ κύριος! Κύτταζε νὰ μᾶς τὸ στρίψῃ. Ὡραῖα! Ἀκόμη θὰ σὲ ἐπεριμέναμεν· καὶ ἡ καϋμένη ἡ Κατίνα ποῦ ὅλο ἠλπιζεν ὅτι θὰ ἤρχεσο νὰ ἀκούσῃς τὸ ὡραῖο τραγούδι της!

Καὶ ἐνῷ ἔλεγεν αὐτά, ἔσυρε τὸν νέον πρὸς τὴν αἴθουσαν, ὅπου μὲ ἐνδυμασίας ἐσπερίδος ἡ μητέρα καὶ αἱ ἄλλαι δύο ἀδελφαὶ ἔτρεξαν εἰς προϋπάντησίν του. Bravo, bravo, ὡραῖα μᾶς τὰ κατάφερες, εἶπεν ἡ μία ἀπὸ τὰς ἀδελφάς, ἐνδυμένη μὲ φόρεμα κρέμ, ντεκολτὲ στολισμένον μὲ ἄνθη κυανᾶ. Ἦτο μελαγχροινή, μὲ μαῦρα μαλλιά, μαῦρα ἀμάτια καὶ μὲ λευκὴν δέρμα. Καὶ ἡ δευτέρα ξανθὰ μαλλιὰ αὐτή, ἀλλὰ μὲ μαῦρα μάτια ἐπίσης, λεπτή-λεπτὴ καὶ μὲ μίαν παράδοξον ἔκφρασιν εἰς τὴν φυσιογνωμίαν, ἔπιασε μὲ τὰ μικρὰ χεράκια της τὸ ἀπὸ λευκὴν γάζαν φόρεμά της ἀπὸ τὰ δύο πλάγια καὶ ὑποκλινομένη, ὡς νὰ εὑρίσκετο εἰς τὴν τρίτην φιγούραν τῶν λανσιέδων, εἶπε: Σοῦ ἀρέσω ἔτσι, κύριε ἀδελφέ μου;

Ἡ μητέρα, ἡ ὁποία ἐπίσης εἶχε κάμει δύο βήματα πρὸς τὴν θύραν, καθ' ἣν στιγμὴν ὁ υἱός της εἰσήρχετο, ἐκάθησεν ἀμέσως ὡς κουρασμένη ἐπάνω εἰς μίαν μεγάλην πολυθρόναν κιτρίνην. Δὲν ὡμίλει, ἀλλ' ὡς βασίλισσα προσβεβλημένη, διότι δὲν ἐξετέλεσαν τὰς διαταγάς της, ἀνέμενεν ἐξηγήσεις. Ἤτη γυναῖκα σαρανταπέντε ἐτῶν περίπου, πολὺ ἀνθηρά, πολὺ παχειά, πολὺ εὔμορφη, μὲ μαλλιὰ κόκκινα, μὲ μάγουλα κόκκινα, μὲ χείλη κόκκινα, μὲ φόρεμα κόκκινον. Δὲν ἠμποροῦσε κανεὶς νὰ τὴν ἀτενίσῃ χωρὶς νὰ χαμηλώσῃ ἀμέσως τὰ μάτια του, τόσον ἤστραπτεν ὅλη μέσα εἰς τὰ κόκκινα, τόσον ἐκούραζε τὸ βλέμμα τὸ λάγνον ἐκεῖνο χρῶμα, εἰς τὸ ὁποῖον ἔπλεεν ὡς εἰς πορφύραν βασιλίσσης κάλλους ἡ κ. Μεμιδώφ.

Ὁ υἱός της ἐν τούτοις δὲν ἐχαμήλωσε τὸ βλέμμα πρὸ τῆς πορφύρας τῆς μητρικῆς μεγαλειότητος. Καὶ ἀντὶ νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὴν ἐρώτησιν τῆς ἄλλης ἀδελφῆς του, ἡ ὁποία ἤθελε νὰ μάθῃ πόθεν ἤρχετο μὲ τὸ φράκο του καὶ μὲ ἄνθη ἐπὶ τῆς κομβιοδόχης, στρεφόμενος πρὸς τὴν μητέρα του εἶπε: Ὦ μαμμά! τί φρικώδη κόκκινα! Εὐτυχῶς ὅτι ταυρομαχίας δὲν ἔχομεν ἐδῶ. . . . .

— Καὶ ὅμως ἡ μαμμὰ ἦτον ἡ βασίλισσα τῆς βραδειᾶς, εἶπε ἡ μικρὰ κόρη. Ἦταν πεῖρ εὔμορφη καὶ ἀπὸ 'μᾶς, προσέθηκε, στρεφομένη πρὸς τὸν καθρέπτην, καὶ ρίπτουσα ἓν βλέμμα συνεννοήσεως, οὕτως εἰπεῖν, καὶ αὐταρεσκείας πρὸς τὴν εἰς τὸ λάμπον κρύσταλλον ἀντανακλωμένην εἰκόνα της.

— Καὶ ποῖα ἤθελες νὰ εἶναι εὔμορφη ἀπὸ τῆς ὀκτώμισυ νέες κυρίες, ποῦ ἦταν 'ς τοῦ Καλιλάκη ἀπόψε; Γιατὶ ἡ Κατίνα λογαριάζει γιὰ μισὴ ἴσως καὶ λιγώτερο μὲ τῆς πλατίτσες της τὶς τόσες δὰ καὶ τὸ σωματάκι της τὸ ἐπταμηνίτικο, εἶπεν ἡ Λέλα μὲ τὰ εὔμορφα χέρια.

—Ναί, ἀλλ' ἂν λογαριάζῃ ἡ Κατίνα γιὰ μισή, ἡ ξαδέλφη της ὅμως ἡ Ἄννα κάνει 'σὰν δύο. Σωστὸς ἀρχηγὸς χωροφυλακῆς καὶ μὲ τὴν φωνὴ ἐκείνη τὴν χονδρὴ θκρρεῖς κι' ἀπὸ τὸ πρωΐ ὡς τὸ βράδυ διευθύνει ὁλόκληρο regimento, εἶπεν ἡ Ὀλγίνα, ἡ μεγάλη κόρη

— Καὶ τί φόρεμα, τί κτένισμα, Θεέ μου! Στοιχηματίζω ὅτι φορεῖ μπερούκα, εἶπεν ἡ Ἔμμα, ἡ ὁποία μὲ τρόπον ἐπλησίασεν εἰς τὸν καθρέπτην, ἐτοποθετήθη ἐμπρὸς εἰς τὴν Ὀλγίναν καὶ προσποιουμένη ὅτι θὰ ἐσήκωνε τὰ μαλλιά της 'σὰν τὴν Ἄνναν, ἐθαύμαζε τὰς γραμμὰς τῶν ὑψωμένων βραχιόνων της καὶ τὰ 'μάτιά της καὶ τὰ μπουκλωτὰ μαλλιά της, τὰ ὁποῖα ἐπλαισιοῦσαν τὸ μέτωπον καὶ τοὺς κροτάφους τους καὶ ἔδιδαν εἰς τὴν φυσιογνωμίαν της ἔκφρασιν διαβολικήν.

Ἡ μητέρα μετεκινήθη εἰς τὴν κιτρίνην πολυθρόναν καὶ τὸ πάτωμα ὅλον ἔτριξεν ὑπὸ τὸ βάρος. Ἔτεινε τὸν γυμνὸν βραχίονα της πρὸς τὸν υἱόν της, καὶ κινοῦσα τὸ ἀπὸ πτερὰ στρουθοκαμήλου κόκκινον ῥιπίδιον της τοῦ ἔνευσε νὰ πλησιάσῃ. Λοιπόν, δὲν σοῦ ἀρέσω ἔτσι;

—Ὄχι, μαμμά μου. Ὅταν μία μητέρα ἔχῃ τὴν δυστυχίαν νὰ ἔχῃ τρεῖς κόρες διὰ γάμον καὶ τὴν εὐτυχίαν νὰ ἔχῃ τόσον κόκκινα μαλλιά, βάζει ἕνα φόρεμα ἀπὸ μαῦρο μεταξωτὸ ἢ βελοῦδο καὶ εὑρίσκεται κερδισμένη ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν. Καὶ τώρα καλὴ νύκτα. Εἶμαι βρεγμένος καὶ πηγαίνω νὰ ἀλλάξω.

Ἡ μητέρα ἐσηκώθη ὡς ἠλεκτρισθεῖσα: Βρεγμένος! καὶ ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι; Πῶς ἐβράχης; Μήπως δὲν εἶχες ἀμάξι; Εἶχε λησμονήσει καὶ τὸ κάλλος της καὶ τὴν τουαλέττάν της; καὶ τὰ κόκκινά της, τὰ λατρευτά της χρώματα. Ἐξεκούμβωσε τὰ γάντια της, τὰ ἐπέταξεν ἐπάνω εἰς ἕνα τραπέζι καὶ ἤρχισε νὰ ψηλαφίζῃ τῆς πλάτες καὶ τοὺς ὤμους καὶ τὰ μανίκια τοῦ υἱοῦ της. Ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι;

—Ἀπὸ ἕνα γάμον, εἶπεν ὁ νέος, κλείων τοὺς ὀφθαλμούς. Ἀπὸ ἕνα δυστυχῆ γάμον, εἰς τὸν ὁποῖον ἤμουν ὁ μόνος προσκεκλημένος.

—Μπά! ἀπὸ χαράν, εἶπαν ἐν συμφωνίᾳ καὶ αἱ τρεῖς ἀδελφαί.

Γι' αὐτὸ εἶχες γείνει τόσο εὔμορφο; Καὶ ποῖος εἶναι ὁ γαμπρός, ποιὰ εἶναι ἡ νύμφη; Δὲν τοὺς ξεύρομεν ἡμεῖς, ἠρώτησεν ἡ Ἔμμα, ἡ πλέον περίεργος.

— Θὰ τοὺς μάθετε, εἶπεν ὁ νέος, ἐξερχόμενος ὁριστικῶς πλέον ἀπὸ τὴν αἴθουσαν, καὶ ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὴν μητέρα του, ἡ ὁποία ἐν τῷ μεταξὺ ἤρχιζε νὰ ἐκδύεται.

— Ἀνέβα καὶ ἔφθασα. Νὰ περάσω μιὰ στιγμὴ τὴν ρόμπα μου.

Καὶ σεῖς εἰς τὰ κρεββάτια σας. Κοντεύει νὰ ξημερώσῃ.

Ἐγύρισε μὲ εὐκινησίαν ἀσύμφωνον πρὸς τὸ ὀγκῶδες σῶμα της καὶ ἐφύσησε τὰ τρία ἀναμμένα κεριὰ τοῦ μεγάλου πολυφώτου τῆς κονσόλας, ἐπῆρεν ἓν ἄλλο τὸ ὁποῖον ἐτρεμόσβυνεν ἐπάνω εἰς ἓν μικρὸ τραπεζάκι καὶ προηγήθη τῶν θυγατέρων της.

Αἱ τρεῖς ἀδελφαὶ ἐξῆλθαν μὲ λύπην καὶ διηυθύνθησαν εἰς τὸν ἀπέναντι διάδρομον. Εἰσῆλθον εἰς τὸ μεγάλον δωμάτιον, τὸ πρὸς τὰ δεξιά, τὸ ὁποῖον ἐφωτίζετο ἀπὸ μίαν κανδύλαν κιτρίνου χρώματος. Αἱ τρεῖς κλίναι των ὡς ἦσαν παραλλήλως τοποθετημέναι ἔδιδαν εἰς τὸ δωμάτιον φυσιογνωμίαν κοιτῶνος σχολείου. Νιπτήρ, gueridon, δύο τραπεζάκια κα ἓν κομό, συνεπλήρουν τὴν ἐπίπλωσιν τοῦ δωματίου.

—Τί σκότος ἐδῶ μέσα, εἶπεν ἡ Ἔμμα! Δὲν διακρίνει κανεὶς τὸ δάκτυλό του, ὕστερα ἀπὸ τὰ φῶτα τῆς κ. Καλιλάκη καὶ ἀπὸ τὴν ὡραίαν ἐκείνην σάλα καὶ ἀπὸ τὴν τόσην διασκέδασιν.

Θεέ μου! τὶ ὡραῖο πρᾶγμα ὁ χορός! Εἶδες πῶς ἐχόρευε τὴν μαζούρκα ἐκεῖνος ὁ Ρῶσσος ἀξιωματικός; Σὲ βεβαιῶ ὅτι ἐπετοῦσα μαζῆ του. Μοῦ ἐφαίνετο ὅτι θὰ εἶχε τὴν δύναμιν νὰ μὲ ἀνεβάτῃ 'στὰ σύννεφά. Καὶ ὡς νὰ ἐξηκολούθει νὰ πετᾷ εἰς τὰ ὕψη, ἐσήκωσε καὶ τὰ δύο της χέρια πρὸς τὰ ἐπάνω καὶ μὲ δύο βήματα μαζούρκας ἔφθασεν εἰς τὸ κρεββάτι τῆς ἀδελφῆς της.

— Αἴ! Αἴ! τὸ φόρεμά μου, εἶπεν ἡ Ὀλγίνα. Μήπως μὲ ἐπῆρες διὰ τὸν Ρῶσσον σου ἀξιωματικόν;

Ἀλλ' ἐκείνη ὡ; μεθυσμένη ἀπὸ τὸν πόθον τοῦ χοροῦ, ἥρπασεν ἀπὸ τὴν μέσην τὴν Ὀλγίναν, ἡ ὁποία εἶχε βγάλει μόνον τὴν φούσταν της καὶ τῆς ἔκαμε δύο τρεῖς γύρους, σκουντουφλοῦσα εἰς τὰ κρεββάτια. Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ Λέλα, ἡ ξανθὴ μὲ τὰ μαῦρα μάτια καὶ μὲ τὰ ὡραῖα ἄσπρα χέρια εἶχε βγάλει τὸ λευκὸν φόρεμά της, τὸ ἐξήπλωσεν εἰς μίαν καθέκλαν, ἐστάθη δύο λεπτὰ μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα εἰς στάσιν προσευχῆς, ἐψιθύρισε κἄτι τι, ἔφερε τὸ δεξιὸν χέρι εἰς τὸ στῆθός της, κάμνουσα ἀόριστόν τι σημεῖον καὶ ἐρρίφθη εἰς τὸ λευκὸν κρεββάτι της.

Ἔξω ἠκούοντο τώρα τὰ βήματα τῆς μητέρας, ἡ ὁποία ἀνέβαινε τὴς σκάλες, ἐνῷ ὁ πατέρας ἐμουρμούριζεν ἀγριωπὸς ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ ἀπέναντι δωματίου.— Μὰ ἐπὶ τέλους δὲν σᾶς φθάνει, δὲν ἐδιασκεδάσετε, δὲν κοιμᾶσθε ποτέ; Ἀδιάκριτες, ἀνόητες!

Ἡ Ἔμμα ἀνεστέναξε καὶ ἀπεφάσισε τέλος νὰ ἐκδυθῇ καὶ αὐτή. Θὰ εἶχε τὴν γενναιότητα νὰ μείνῃ ὅλην τὴν νύκτα ἄγρυπνος, διὰ νὰ φαντάζεται, ὡραῖα ὡς ἦτο ἐνδυμένη, ὅτι εὑρίσκετο ἀκόμη εἰς τὸν χορόν. Ὅπως δήποτε σιγὰ-σιγὰ ἔβγαλε τὸ ἀπὸ λεπτὸν μάλλινον κρέπι φόρεμά της καὶ τὰ ὡραῖα χρωματιστὰ γοβάκια της, ἐνῷ χαμηλοφώνως ἔλεγε πρὸς τὴν μεγάλην ἀδελφήν της: Λοιπὸν κάθε Πέμπτην θὰ δέχεται ἡ κ. Καλιλάκη; καὶ κάθε Κυριακὴν ἡ κ. Πιέρου Δὲν πιστεύω ἡ μαμμὰ νὰ μὴ θέλῃ νὰ μὲ πέρνετε καὶ 'μένα εἰς τὴς βραδειὲς αὐτές. Τί λὲς καὶ σύ;

— Ἐγὼ νυστάζω, ἀπήντησεν ἡ Ὀλγίνα καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ παύσῃς τὴν φλυαρίαν σου.

Ἡ Ἔμμα ἐπλάγιασεν. Ἔκλεισε τὰ μάτια της καὶ ἀμέσως εὑρέθη εἰς τὴν σάλαν τοῦ χοροῦ. Τὸ πιάνο τὴν ἐτρέλλαινε μὲ ἕνα βάλς τοῦ Στράου· οἱ ὡραῖοι κύριοι, ὁ ἕνας κατόπιν τοῦ ἄλλου, τὴν ἥρπαζαν ἀπὸ τὴν μέσην καὶ τὴν ἐστροβύλιζαν καὶ τῆς ἔλεγαν σιγά - σιγά, αἰσθαίνοντες, ὅτι ἐπέτα, δὲν ἐχόρευε, ὅτι ἦτο πολὺ νόστιμη, ὅτι εἶχεν ὡραῖα μαλλιά. Καὶ αὐτὴ ἐμέθυε διὰ δεκάτην τώρα φορὰν καὶ ἀπὸ τὴν μουσικὴν καὶ ἀπὸ τὸν χορὸν καὶ ἀπὸ τὰ ὡραῖα λόγια ποῦ ἤκουε. Ὁ κόσμος ἦτο ἰδικός της. Θεέ μου! πόσον ἦτο εὐτυχής. Καὶ ἔκλειε ἀκόμη περισσότερον τὰ μάτια της, διὰ νὰ μὴ τύχῃ καὶ χάσῃ τὴν ὡραίαν ὀπτασίαν καὶ διήρχοντο ἀπ' ἐμπρός της; τὰ ἄλλα ζεύγη τῶν χορευτῶν, τὰ ὁποῖα βέβκια αὐτὴν καὶ μόνην θὰ ἐθαύμαζαν, διότι αὐτὴ μόνον ἐχόρευε τόσον ὡραῖα, αὐτὴ μόνον ἐπετοῦσε.

Καὶ μὲ τὴν μουσικὴν τοῦ Στράου καὶ μὲ τὸ στροβίλισμα τοῦ βάλς, ἡ Ἔμμα ἀπεκοιμήθη καὶ εἰς τὸ ὄνειρόν της παρετάθη ἡ χαρὰ καὶ ἡ ἀπόλαυσις καὶ ἡ ἡδονὴ καὶ ἡ μέθη τοῦ πρώτου χοροῦ, τῆς πρώτης εἰς τὸν κόσμον ἐμφανίσεώς της.

Μάϊα

ΜΙΑ ΔΥΣΙΣ ΗΛΙΟΥ

Καθημένη πρὸ τοῦ παραθύρου, ὅπερ ἐδέσποζεν ὁλοκλήρου τῆς πόλεως, ἐστήριζε τὴν χαρίεσσαν κεφαλήν της ἐπὶ τῆς χειρός της, βυθισμένη εἰς σκέψεις. Αἴφνης ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ βλέμμα της ρεμβὸν προσηλώθη ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ τῆς Ἀκροπόλεως λόφου, ἐφ' οὗ ὁ Παρθενὼν διεγράφετο εἰς τὸ βάθος ἐκεῖ τοῦ σαπφειρίνου θόλου ὅλος χάρις, κομψότης καὶ μεγαλοπρέπεια· εἶτα μικρὸν κατὰ μικρὸν τὸ βλέμμα της διέγραψεν ἡμικύκλιον ἐπὶ τοῦ ὁρίζοντος καὶ ἔστη πρὸς δυσμάς.

Ὁ ἥλιος κατεδύετο μεγαλοπρεπῶς ὄπισθεν σωρείας γραφικῶν νεφυδρίων, ἐκπέμπων πορφυροχρύσους ἀνταυγείας, καὶ ἀπεικονίζων εἰκόνα ἐξαισίως περικαλλῆ.

— Ἔλα, Φιλομήλα, ἔλα γρήγορα, ἀνέκραξεν ἡ Μύρτις, ἔλα.... μὰ ἔλα λοιπόν.. . . ἄ! τὶ κρῖμα! μέλαν νέφος ἐκάλυψε τὸ θέαμα. . εἶνε πολὺ ἀργὰ τώρα πλέον.... καὶ ἐστήριξε καὶ πάλιν τὴν παιδικήν της κεφαλὴν μελαγχολικῶς ἐπὶ τῆς χειρός της, ἀτενίζουσα ἐπὶ μακρὸν ἔτι πρὸς τὸ ἀπώτατον ἐκεῖνο πρὸς τὴν δύσιν σημεῖον, ἐνῷ ὁ ἥλιος εἶχεν ἤδη ἐξαφανισθῆ ὄπισθεν τοῦ ἀμαυρωθέντος ὁρίζοντος.

Μετ' ὀλίγον εἰσῆλθε μειδιῶσα ἡ γλυκεῖα καὶ μελαγχροινὴ Φιλομήλα: Τὶ ἦτο λοιπόν, Μύρτις, διατὶ μὲ ἐκάλεις;

— Τώρα ἔρχεσαι; εἶνε ἀνωφελές· ἔχασες μίαν θαυμασίαν δύσιν, ἐξ ἐκείνων, ἃς μόνος ὁ ἀττικὸς ὁρίζων παρουσιάζει... Ὤ! ἦτο πίναξ ἄξιος τοῦ χρωστῆρος τοῦ Μιχαὴλ Ἀγγέλου, τῆς γραφῖδος τοῦ Δάντου...

— Ἀληθῶς; ἄ! πῶς λυποῦμαι... ἀλλ' εἰπέ μου, Μύρτις, ἠρώτησε μετά τινων στιγμῶν σιωπήν, καθ' ἃς σύννοια εἶχεν ἀντικαταστήσει τὸ ἐπὶ τῶν χειλέων της χαρίεν μειδίαμα, εἰπέ μοι, διατὶ ἡ δύσις τοῦ ἡλίου, εἴτε λαμπρὰ εἴτε ἀφανὴς εἶνε, ἐπενεργεῖ μυστηριωδῶς ἐπὶ τῆς ψυχῆς καὶ διαχέει σκιὰν θλίψεως ἐπὶ τοῦ ὁρίζοντος καὶ τῆς καρδίας; διατὶ ἡ στιγμὴ τοῦ λυκόφωτος εἶνε ἡ μᾶλλον ἀνιαρά, ἡ μᾶλλον μελαγχολικὴ τῆς ἡμέρας; Ἰδοὺ ἤμην φαιδρὰ ἔτι πρὸ μικροῦ... τώρα αἰσθάνομαι τὸ στῆθός μου ἰσχυρῶς πιεζόμενον, καὶ σχεδὸν μοῦ ἔρχεται ἐπιθυμία νὰ κλαύσω....

Ἡ Μύρτις ἀνύψωσε τὴν ξανθὴν κεφαλήν της καὶ ἡ ὄψις της ἐφάνη ὠχρὰ καὶ δακρύβρεκτος, ὡς κρῖνον ὑπὸ δρόσου βρεγμένον.

Διατὶ ἡ στιγμὴ καθ' ἣν ὁ ἄνθρωπος ἀποδίδει εἰς τὸν πλάσαντα τὴν ὑστάτην αὐτοῦ πνοήν, ὑφ' οἱασδήποτε περιστάσεις καὶ ἂν ἐπέρχηται τὸ τέλος, εἴος δήποτε καὶ ἂν εἶνε ὁ θνήσκων, μικρὸς ἢ μέγας, πένης ἢ πλούσιος, ἀφανὴς ἢ περιώνυμος, περιβλημένος πορφύραν ἢ ράκη, διατὶ ἡ στιγμὴ αὕτη ἐνέχει πικρίαν ἀνέκφραστον, μελαγχολίαν ἄρρητον; Ἡ δύσις τοῦ ἡλίου συμβολίζει τὸν θάνατον τῶν ἀτόμων. Ὁ ἥλιος, δύων, ἀποθνήσκει.. . τοιαύτη τοὐλάχιστον ἡ ἐντύπωσις ἣν ἐμποιεῖ εἰς τὰς ψυχάς μας....

Ἡ στιγμὴ εἶτα τοῦ λυκόφωτος, ἡ ἀόριστος, ἡ κυμαινομένη, ἥτις οὔτε εἰς τὴν ἡμέραν πλέον ἀνήκει, ἀλλ' οὔτε καὶ εἰς τὴν νύκτα, ἥτις οὔτε φῶς εἶνε, οὔτε σκότος, ὀφείλει νὰ ὁμοιάζῃ πρὸς τὴν κατάστασιν τῆς ψυχῆς, εὐθὺς ὡς τὸ νῆμα, τὸ συνδέον αὐτὴν πρὸς τὸ σῶμα, διαρρηχθῇ. Δὲν εὑρίσκεται πλέον εἰς τὴν γῆν, ἀλλ' οὔτε ἀκόμη καὶ εἰς τὸν ἄγνωστον κόσμον· εὑρίσκεται εἰς τὸ μεταίχμιον, μεταξὺ τῆς γηΐνης ζωῆς καὶ τῆς ἀγνώστου, μετέωρος.

Μετὰ τὸ λυκόφως ἐν τούτοις ἐπέρχεται, γνωρίζομεν τοῦτο, ἡ νύξ, ἀστερόεσσα τὸ πλεῖστον, καὶ ἐξόχως περικαλλὴς μὲ τὸ γαλήνιον σεληνόλουστον κάλλος της, ζοφερὰ ἄλλοτε καὶ ἀγρία ὑπὸ τὸν συμπαγῆ καὶ παμμέλανα μανδύαν της, ἀλλὰ φέρουσα πάντοτε τὴν ἡμέραν....

Τὶ ἄρα μετὰ τὸ λυκόφως τῶν ἀτόμων ἐπέρχεται; ἰδοὺ τὸ μυστήριον τὸ ἄλυτον τῆς ζωῆς, οὗτινος τὴν λύσιν, τὸ πνεῦμα εἰς τοιαύτην συνήθως στιγμήν, κατ' ἀνάγκην, ἐπιζητεῖ, ὠθούμενον πρὸς τοῦτο παρ' αὐτῶν τῶν φυσικῶν φαινομένων.

Ἰδοὺ διατὶ ἡ κατάδυσις τοῦ ἡλίου, εἴτε λαμπρά, εἴτε ἀφανὴς εἶνε, καὶ τὸ μετ' αὐτὴν γαλήνιον λυκόφως ἐπιχέει τὴν μελαγχολίαν ἀνὰ τὸν ὁρίζοντα καὶ τὴν καρδίαν.

Αἱ τελευταῖαι λάμψεις τῆς ἡμέρας ὑπεχώρουν μικρὸν κατὰ μικρὸν εἰς τὸ κράτος τῆς ἐπερχομένης νυκτός, καὶ αἱ σκεπτικαὶ μορφαὶ τῶν σιωπηλῶν ἤδη νεανίδων ἐξηφανίζοντο ὑπὸ τὸ κατερχόμενον σκότος ὡς φανταστικαὶ ὀπτασίαι.

Ξανθίππη Καλοστίπη

ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Αἱ μεγάλαι ἐκθέσεις τῶν νέων συρμῶν, τῶν ὡραίων φορεμάτων καὶ πίλων ἔχουν εἰδικὰς περιστάσεις διὰ τὴν ἐξωτερικήν των ἐπίδειξιν. Τὸ θέρος αἱ ἱπποδρομίαι ἔχουν τὸ μονοπώλιον τοῦτο. Τὸν χειμῶνα ὁ κομψὸς κόσμος δὲν φαίνεται εἰς τοὺς δρόμους καὶ ἐκτὸς τῶν εἰς τὸ θέατρον ἐπιδεικνυομένων νεωτερισμῶν, ὅλη ἡ λοιπὴ τῆς κομψοπρεπείας καὶ τοῦ νεωτερισμοῦ ἔκθεσις γίνεται εἰς τὰς αἰθούσας, εἰς τὰς

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ANATOLE FRANCE

ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ ΤΟΥ ΑΝΘΕΣΤΗΡΙΩΝΟΣ ΙΙ ΕΤΟΥΣ

Ὁ δεσμοφύλαξ ἐπανέκλεισε τὴν θύραν τῆς φυλακῆς, εὐθὺς ὡς εἰσῆλθεν εἰς αὐτὴν ἡ τέως κόμησσα Fanny d'Avanay, συλληφθεῖσα «διὰ λόγους γενικῆς ἀσφαλείας» ὅπως ἀνεφέρετο εἰς τὸ πρωτόκολλον τῆς συλλαβούσης αὐτὴν ἀρχῆς, πράγματι ὅμως διότι εἶχε δώσει ἄσυλον εἰς προγεγραμμένους.

Ἰδοὺ αὐτὴ εἰς τὴν παλαιὰν οἰκοδομήν, εἰς τὴν ὁποίαν ἄλλοτε οἱ μοναχοὶ ἀπελάμβανον τὴν μόνωσίν των, καὶ ἡ ὁποία τώρα μετεβλήθη εἰς εἱρκτὴν τῶν πολιτικῶν καταδίκων. Ἐνῷ ὁ δεσμοφύλαξ ἀναγράφει τὸ ὄνομά της ἐπὶ τοῦ πίνακος, ἐκείνη κάθηται εἰς ἓν θρανίον καὶ σκέπτεται. Διατὶ ἡ κατάστασις αὐτή! Θεέ μου! Τί σοῦ ἔκαμα; Ὁ δεσμοφύλαξ φαίνεται περισσότερον σκαιὸς παρὰ κακὸς καὶ ἡ κόρη του νοστιμούλα, μελαγχροινὴ φέρει θαυμασίως τὴν λευκὴν σκουφέταν της στολισμένην μὲ κοκάρδαν ἐθνικῶν χρωμάτων. Ὁ δεσμοφύλαξ ὁδηγεῖ τὴν νέαν του δεσμώτιδα εἰς μεγάλην αὐλήν, εἰς τὸ μέσον τῆς ὁποίας ὑψοῦται παχύσκιος ἀκακία. Θὰ περιμένῃ ἐκεῖ μέχρις οὗ τῆς ἑτοιμάσουν μίαν κλίνην καὶ ἕνα τραπεζάκι εἰς δωμάτιον, εἰς τὸ ὁποῖον εἶναι ἤδη ἐγκατεστημέναι πέντε ἢ ἓξ ἄλλαι ὑπόδικοι, διότι ὅλη ἡ οἰκοδομή, ἂν καὶ καθ' ἑκάστην παραπέμπει εἰς τὸ κακουργοιδικεῖον καὶ τὴν λαιμητόμον πλῆθος θυμάτων, εἶναι παντοτε ἀσφυκτικῶς γεμάτη.

Εἰς τὴν αὐλὴν ἡ Φανὴ βλέπει νέαν γυναῖκα, ἀσχολουμένην νὰ χαράσσῃ γράμματα ἐπὶ τοῦ φλοιοῦ τοῦ δένδρου καὶ ἀναγνωρίζει τὴν παιδικήν της φίλην Antoinette d'Auriac.

— Σὺ ἐδῶ, Ἀντουανέττα;

— Σὺ ἐδῶ; Φανή. Εἰπὲ νὰ βάλλουν τὸ κρεββάτι σου κοντὰ εἰς τὸ ἰδικόν μου. Θὰ ἔχωμεν νὰ εἴπωμεν τόσα πράγματα.

— Καὶ ὁ ἄνδρας σου ὁ κ. d'Auriac;

— Ὁ ἄνδρας μου; Ὤ! ἀγαπητή μου, παρ' ὀλίγον καὶ θὰ τὸν ἐλησμόνουν. Θὰ εὑρίσκεται καὶ αὐτὸς εἰς κάποιαν φυλακήν, ὡς ἐγώ...

Καὶ τί κάμνεις ἐκεῖ, Ἀντουανέττα;

— Σιωπή! τί ὥρα εἶναι; Ἐὰν εἶναι πέντε, ἐκεῖνος, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα ἑνώνω εἰς τὸ δένδρον αὐτὸ μαζῆ μὲ τὸ ἰδικόν μου, εἶναι νεκρὸς αὐτὴν τὴν στιγμήν. Ὀνομάζεται Gerrin καὶ ἦτο ἐθελοντὴς εἰς τὸν στρατόν. Τὸν ἐγνώρισα εἰς τὴν φυλακὴν αὐτήν. Ἐπεράσαμεν μαζῆ ὡραίας στιγμὰς ὑπὸ τὸ δένδρον αὐτό. Ἦτο νέος ἀξίας.... Ἀλλά, εἶπε, πρέπει νὰ ἀσχοληθῶ εἰς τὴν ἐγκατάστασίν σου, φίλη μου. Καὶ ἐπέρασε τὴν χεῖρα της εἰς τὴν λεπτὴν μέσην τῆς φίλης της καὶ τὴν παρέσυρεν εἰς τὸ δωμάτιόν της. Ἐκεῖ ὑπῆρχον δύο κλίναι. Κατώρθωσε δὲ, ὥστε νὰ τῆς ἐπιτραπῇ νὰ λάβῃ τὴν δευτέραν κλίνην τοῦ δωματίου ἐκείνου ἡ φίλη της. Ἐσυμφώνησαν ἔπειτα μεταξύ των ὅτι τὴν ἐπαύριον θὰ ἐσηκώνοντο πρωΐ διὰ νὰ πλύνουν τὰ τζάμια τῶν παραθύρων των.

Τὸ δεῖπνον, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀναλάβει ἐργολαβικῶς εἰς κάπηλος πατριώτης, ἐδίδετο εἰς κοινὴν τράπεζαν. Κάθε κατάδικος ἔφερε τὸ ξύλινον πινάκιόν της καὶ τῆς ἐδίδετο μία φριχτὴ μερὶς λαχάνων μὲ χοίρινον κρέας. Ἡ Φανὴ εἶδεν εἰς τὴν συνάθροισιν ἐκείνην τοῦ δείπνου γυναῖκας, τῶν ὁποίων ἡ εὐθυμία τὴν ἐξέπληξε. Ὅπως ἡ φίλη της κ d'Auriac, ἦσαν κτενισμέναι θαυμάσια καὶ ἔφεραν ὡραῖα φορέματα. Ἂν καὶ τόσον πλησίον τοῦ θανάτου, ταῖς ἔμενεν ἀκόμη ὁ πόθος νὰ ἀρέσουν. Ἡ ὁμιλία των ἦτον ἁβρὰ ὡς ἦσαν ἁβραὶ καὶ αὐταὶ καὶ ἡ Φανὴ ἐμυήθη ἐνωρίτατα εἰς τὰ σκανδαλάκια, τὰ ὁποῖα ἐγίνοντο ὑπὸ τὰς σιδηρᾶς θύρας τῆς φυλακῆς ἐκείνης, εἰς τὰ σκοτεινὰ ἐκεῖνα ἄδυτα, εἰς τὰ ὁποῖα ὁ θάνατος ἐνέπνεε καὶ ἐκέντριζε τὸν ἔρωτα. Τότε κυριευθεῖσα ὑπὸ ἀπείρου ἀγωνίας, ἠσθάνθη τὴν ἀνάγκην νὰ θέσῃ καὶ αὐτὴ τὴν χεῖρά της εἰς ἄλλου χεῖρα. Τότε ἐνθυμήθη ὅτι καὶ αὐτὴ εἶχεν ἀγαπηθῆ, χωρὶς νὰ δώσῃ οὔτε ὀλίγην κἂν εὐτυχίαν εἰς τὸν ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος θὰ ἐθυσίαζε τὰ πάντα δι' αὐτὴν καὶ μεταμέλεια πικρὰ καὶ τύψις συνειδήσεως ἐξέσχιζαν τὴν καρδίαν της. Δάκρυα πύρινα ἐκυλίοντο ἐπὶ τῶν παρειῶν της. Εἰς τὸ ἀμυδρὸν φῶς τοῦ λύχνου, ὁ ὁποῖος ἐφώτιζε τὸ πένθιμον δεῖπνον παρετήρει τὰς συντρόφους της, τῶν ὁποίων τὰ βλέμματα ἔλαμπαν ἀπὸ πυρετὸν καὶ ἐσκέπτετο:

Θὰ ἀποθάνωμεν μαζῆ. Πῶς συμβαίνει, ὥστε ἐγὼ εἶμαι τόσον περίλυπος καὶ ἡ ψυχή μου τόσον ἀνήσυχος, ἐνῷ αἱ γυναῖκες αὐταὶ δέχονται τὴν ζωὴν καὶ τὸν θάνατον μετ' ἴσης ἀφελείας; Καὶ ἔκλαυσεν ὅλην τὴν νύκτα εἰς τὸ ξύλινον κρεββάτι της.

II

Εἴκοσι μονότονοι ἡμέραι ἐπέρασαν. Ἡ αὐλὴ εἰς τὴν ὁποίαν οἱ ἐρωτευμένοι καὶ οἱ ρεμβάζοντες ἐζήτουν τὴν σιγὴν καὶ τὴν σκιὰν εἶναι ἔρημος. Ἡ Φανὴ ἥτις ἠσφυκτία εἰς τὸν ὑγρὸν ἀέρα τῶν διαδρόμων, ἐξῆλθε καὶ ἐκάθησεν ἐπὶ τῆς χλόης, ἡ ὁποία περικυκλόνει τὴν γηραιὰν ἀκακίαν. Ἡ Φανὴ βλέπει πινακίδα καρφωμένην ἐπὶ τοῦ κορμοῦ τοῦ δένδρου, ὑπεράνω ἀκριβῶς τῶν γραμμάτων τὰ ὁποῖα εἶχε χαράξει ἡ Ἀντουανέττα. Εἰς τὴν πινακίδα ἦσαν ἀντιγεγραμμένοι οἱ στίχοι τοῦ ποιητοῦ Vigée, ὅστις ἦτο φυλακισμένος ὡς αὐτή:

«Ἐδῶ καρδίαι χωρὶς ἁμαρτίας, ἤσυχα θύματα τῆς ὑποψίας,

ὑπὸ τοὺς προστατευτικοὺς κλώνους τοῦ δένδρου τούτου ἐλησμόνουν τοὺς πόνους καὶ ἔψαλλαν τὸν ἔρωτα. Ἦτον ὁ σύμβουλος τῆς τρυφερᾶς ἀγωνίας των, καὶ ἐποτίσθη πολλάκις μὲ δάκρυα. Σεῖς, τοὺς ὁποίους χρόνοι καλλίτεροι θὰ ὁδηγήσουν εἰς τὸ μέρος τοῦτο, σεβασθῆτε καὶ προστατεύσατε τὸ γενναῖον τοῦτο δένδρον, τὸ ὁποῖον ἐπαρηγόρει τὰς λύπας, καθησύχαζεν ἀπὸ τοὺς φόβους καὶ ὑπὸ τὸ φύλλωμά του ἔκαμε τόσους εὐτυχεῖς».

Ἀφοῦ ἀνέγνωσε τοὺς στίχους ἡ Φανὴ ἔμεινε σκεπτική. Ἐπανεῖδε τὴν ζωήν της, τὴν γλυκεῖαν καὶ ἥσυχον, τὸν χωρὶς ἔρωτα γάμον της, τὸ πνεῦμα της τὸ ὁποῖον διεσκέδαζεν ἡ μουσικὴ καὶ ἡ ποίησις, τὸ ὁποῖον ἀπησχόλει ἡ φιλία, ἡ σοβαρὰ καὶ ἥρεμος. Ἔπειτα ἦλθεν ὁ ἱπποτικὸς ἔρως εὐγενοῦς ἀνδρός, ὁ ὁποῖος τὴν περιέβαλλε, χωρὶς νὰ τὴν φθάσῃ καὶ τὸν ὁποῖον ἠννόει τώρα εἰς τὴν σιγὴν τῆς φυλακῆς. Ἀπηλπίσθη, σκεπτομένη ὅτι θὰ ἀπέθνησκεν. Ὑδρὼς ἀγωνίας ἔβρεχε τοὺς κροτάφους της. Ἐν τῇ ἀπογνώσει της ὕψωσε τὰ βλέμματά της εἰς τὸν κάταστρον οὐρανὸν καὶ ἐψιθύρισε, συμπλέκουσα τὰς χεῖρας:

— Θεέ μου! δός μοι τὴν ἐλπίδα.

Τὴν στιγμὴν αὐτὴν βῆμα ἐλαφρὸν ἠκούσθη πλησίον της. Ἦτο ἡ Ροζίνα, ἡ κόρη τοῦ δεσμοφύλακος, ἡ ὁποία τὴν ἐπλησίασε μὲ μυστηριῶδες ὕφος:

ἐπισκέψεις, εἰς τὰ γεύματα, εἰς τοὺς χορούς. Εὐθὺς ὡς ὁ Ἰανουάριος μᾶς ἀφήσῃ, οἱ γάμοι οἱ προετοιμασθέντες κατὰ χειμερινὰς συναθροίσεις μεταφέρουν τὰς ἐκθέσεις τοῦ κάλλους καὶ τοῦ νεωτερισμοῦ εἰς τὰς ἐκκλησίας. Εἰς ὅλας λοιπὸν τὰς ὀνομαστοτέρας ἐκκλησίας τῶν πλουσιωτέρων συνοικιῶν γίνεται ἀληθὴς παρέλασις ἐνδυμασιῶν γάμου, ἐνδυμασιῶν ἀκολουθίας, ἐνδυμασιῶν γαμηλίων συμβολαίων.

Τὸ λευκὸν ἀτλάζι μένει πάντοτε τὸ κλασικὸν ὕφασμα διὰ φόρεμα νυμφικόν. Εἶναι ἄλλως τε τὸ μόνον ὕφασμα, τὸ ὁποῖον ἀκολουθεῖ μαλακώτερα τὰς σωματικὰς γραμμὰς καὶ τὸ ὁποῖον σχηματίζει τὰς γραφικωτέρας πτυχώσεις

Αἱ τιτλοῦχοι καὶ ἰδίως αἱ πριγκίπισσαι διὰ νὰ ἐξέχουν ἀπὸ τὰς ἄλλας ἀντὶ ἀτλαζίου κατασκευάζουν τὰ νυμφικά των ἀπὸ λευκὰ κλαδωτὰ μεταξωτὰ ὑφάσματα ἢ ἀπὸ λευκὸν βελοῦδον μουαρέ. Τὸ μουαρὲ γίνεται καὶ ἐπὶ ἁπλοῦ βελούδου ἐὰν βρέξῃ τις αὐτὸ εἰς ὡρισμένα διαστήματα καὶ πατήσῃ ἐπ' αὐτοῦ θερμὸν σίδηρον. Ἐν γένει τὰ βελοῦδα πάσης χρήσεως τὰ πολὺ στραπατσαρισμένα μεταβάλλονται εἰς μουαρὲ διὰ τοῦ ἄνω τρόπου. Τὸ τοῦλι εἶναι ἡ προτιμωμένη γαρνιτοῦρα διὰ τὰ βελούδινα φορέματα ὡς καὶ διὰ τὰ ἀτλαζωτά. Ἐλαφρόν, ἀφράτον στεφανόνει μὲ ζωὴν τὸ φόρεμα εἴτε πτυχωτὸν εἴτε εἰς ruche. Σκεπάζει τοὺς μπούστους εἴτε εἰς λεπτὰς πτυχάς, εἴτε ντραπαρισμένον μὲ χάριν.

Τὰ ἄνθη τῆς λεμονιᾶς εἰς τὸ φόρεμα τῆς νύμφης σχεδὸν δὲν φαίνονται πλέον. Ἡ μυρτιὰ βασιλεύει ζώνουσα καὶ τὴν μέσην καὶ στολίζουσα τὸ στῆθος. Ἡ οὐρὰ γίνεται ὄχι πολὺ μακρά, τετράγωνη ἢ στρογγυλὴ κατὰ προτίμησιν. Ἡ στρογγύλη εἶναι ἐλαφροτέρα καὶ διὰ νέας νύμφας προτιμοτέρα.

Ἡ πούλιες, ἢ paillettes εἶναι ὑπερβολικὰ τοῦ συρμοῦ. Τὸ οὐράνιον τόξον πλέει ὅλον μὲ τὰς πολυχρώμους φωτεινάς του ἀκτῖνας εἰς ὅλα τὰ φορέματα τὰ πουλιοστολισμένα. Ἡ πούλιες βασιλεύουν, κυριαρχοῦν παντοῦ Πολλὲς ντανέλες ἢ τούλια κεντημένα μὲ πούλιες Εὐτυχεῖς αἱ κάτοχοι δαντελῶν chantilly. Εὑρίσκονται εἰς τὸ μεσουράνημά των. Ἡ σκεπάζουν μὲ αὐτὰ ξεφρεσκαρισμένα φορέματα, ἢ τὰς βάζουν ὡς φαρμπαλάδες καὶ στολίζουν φοῦστες ἀπ' ἐπάνω ἕως κάτω.

Παρισινὴ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κον Ι. Μ. *Πλωμάριον*. Μᾶς εἴχετε γράψει ὁ ἴδιος νὰ διακόψωμεν τὴν ἀποστολήν. Διατὶ λοιπὸν παραπονεῖσθε. Ἄλλως τε ἡ Μιτυλήνη μόνον ζημίας μᾶς παρέσχε μέχρι τοῦδε. — Καν Κ. Ε. Γ. *Βόλον* δραχ. 11.20 ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. Συμμορφούμεθα ὁδηγίαις σας. — Καν Δ. Μ. *Τρίπολιν*. Ἀφοῦ σεῖς δὲν θέλετε νὰ ζήσητε μὲ τὴν μητέρα του, δὲν ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ τοῦ ἐπιβάλλετε τὴν ἰδικήν σας.—Δας Ε. Γ. Λ. *Ἀθήνας*. Νὰ εἶσθε πάντοτε εὐτυχεῖς καὶ νὰ κάμνητε καλὸν ὑπὲρ τῶν δυστυχῶν ὁμηλίκων σας.—Δα Εἰ. Ζ. *Καλάμας*. Ἐλάβετε τελευταίαν μου ; —Κον Κ. Γλ. *Κάϊρον*. Συνδρομή σας ἐλήφθη· εὐχαριστοῦμεν.—Καν Ι. Α. Π. *Λευκωσίαν*. Ἀπεστάλησαν — Καν Μ. Κ. *Πειραιᾶ*. Πόσα μεταξωτά ; κανὲν κατὰ τὴν γνώμην μου. Τὸ νυμφικὸν ἀρκεῖ. Τὸ πολύ, πολὺ καὶ ἓν μαῦρον. Τὸ θέρος δὲν θὰ φορῆτε βέβαια μεταξωτά.— Κον Δ. Γ. Β. *Γαλάζιον*. 20 ο)ο ὡς πάντοτε.—Κον Κ. Γ. *Τύρναβον*. Ἐνεγράφη. Ἀποστείλατε συνδρομήν.—Δα Θ. Π. *Λευκωσίαν*. Τελευταία σας ἐλήφθη. Ἐλάβετε ἰδικήν μου, προηγουμένης ἡμερομ. Μυρίας εὐχαριστίας δι' εὐγενῆ φροντίδα. Γράφω καὶ πάλιν.—Καν Π. Ζ. *Ὀλτένιτζαν*. Μυρίας εὐχαριστίας δι' εὐγενεῖς φροντίδας. Ἀντίτιμον ἡμερολογίων ἐλήφθη. Ἡμερολόγια εἶχον ἤδη ἀποσταλεῖ.—Καν Ε. Π. *Μασσαλίαν*. Δέν γράφω ἐναντίον τῆς προικός, διότι τὴν θεωρῶ ἀναγκαῖον κακόν. Τὰ κορίτσια τὰ ὁποῖα δὲν νυμφεύονται δὲν πρέπει νὰ μαραίνωνται, ὡς λέγετε, ἀλλὰ νὰ ἐργαζωνται. Ἡ ἐργασία εἶναι εὐλογία τοῦ Θεοῦ.—Καν Ε. Στ. *Ζεϊτούν*. Βεβαίως ἐλήφθησαν τὰ 45 φρ. Δὲν δύναμαι νὰ ἐννοήσω, πῶς χάνονται αἱ ἐπιστολαί μου. Αὐτὴ μάλιστα ἥτις περιεῖχε τόσας ἀποδείξεις ; Γράφω ἀμέσως καὶ στέλλω ἐκ δευτέρου.— Πρὸς τὰς κ. κ. συνδρομητρίας *Πύργου*. Παρακαλοῦνται αἱ ἐν Πύργῳ συνδρομήτριαί μας νὰ πληρώσουν τὰς συνδρομάς τῆς Ἐφημ. τῶν Κυριῶν πρὸς τὴν δα Ἑλένην Τρυφίδου, διδάσκαλον.— Κον Δ Κ. *Ἀλεξάνδρειαν*. Συνεμορφώθημεν εὐχαρίστως μὲ τὰ γραφόμενά σας.—Δα Β. Μ. *Σπάρτην*. Ἡ συνδρομή σας ἐλήφθη. Ἐνεγράφητε. Φύλλα ἀπεστάλησαν. — Καν Θ. Μ. *Αἴγιον*. Δὲν γνωρίζω τὴν ἐν λόγῳ κυρίαν. —Καν Ε. Μ. *Πάτρας*. Εἶναι πολὺ δύσκολον νὰ δημοσιευθῇ, διότι . . . . . .—Δα Ι. Β. *Κραϊόβαν*. Εἶναι ἡ δὶς Ἀλεξάνδρα Ἀποστολίδου ἐκ Μονεμβασίας. Θὰ σᾶς γράψῃ ἐλπίζω, πρώτη ἀφοῦ ἐδήλωσε πρώτη καὶ τὴν ἐπιθυμίαν νὰ συνάψῃ ἀλληλογρ. Δὲν ὑπάρχει εἰδικὸν θέμα διὰ τὴν ἀνταπόκρισιν αὐτήν, φίλη δεσποινίς. Ἐντυπώσεις καθημεριναί, μελέται, διάφοροι ἀσχολίαι, πᾶν ὅ,τι ἀνάγεται εἰς τὸν μικρὸν κύκλον τοῦ ἐγώ σας.—Δα Α. Α. *Μονεμβασίαν*. Ἡ δις Ι. Βρούνου ἐκ Κραϊόβας θὰ ἀλληλογραφῇ μαζῆ σας εἰς τὴν Γαλλικὴν καὶ Γερμανικήν.— Καν Στ. Α. *Λαμίαν*. Ἡ ἐπιστολή σας περιεῖχε μόνον 9 δρ. Φαίνεται ὅτι ἐλησμονήσατε νὰ προσθέσητε τὰς 5, διότι κατάχρησις δὲν ἔγινεν εἰς τὸ ταχυδρομεῖον. Ἡμερολόγια ἐστάλησαν 10.—Δα Μ. Ψ. *Ἀθήνας*. Συνδρομή σας ἐλήφθη. Πολλὰς εὐχαριστίας δι' εὐγενεῖς πάντοτε διαθέσεις.—Καν Β. *Ἀταλάντην*. Ἡμερολόγια ἐστάλησαν. Δὲν ἐλήφθησαν ἔτι ; —Καν Κλ Σ. Στ. *Ἀλεξάνδρειαν*. Ἐνεγράφητε. Φύλλα ἀπεστάλησαν. Θὰ λάβητε ἀπόδειξιν πρὸς ἐξόφλησιν συνδρομῆς παρὰ τοῦ αὐτόθι ἀντιπροσώπου μας.—Κον Γ. Μ *Πορτ-Σάϊτ* φρ. χρ. 16 ἐλήφθησαν. Θερμὰς εὐχαριστίας. — Δα Μ. Ζ. Ζ. *Σύρον*. δρ. 12.40 ἐλήφθησαν. Εἴχομεν στείλει ὡς συνήθως; 10 ἡμερ. τὰ ὁποῖα ὅμως μᾶς ἐπεστράφησαν ἐκ τοῦ ταχυδρομείου Σύρου. Τί συμβαίνει ; Μήπως ὑπάρχῃ καὶ ἄλλη μὲ τὸ ἴδιον ὄνομα ;

Πολῖτις, τῆς εἶπεν ἡ εὔμορφη κόρη, αὔριον τό βράδυ ἕνας ὁ ὁποῖος σὲ ἀγαπᾷ θὰ σὲ περιμένῃ μὲ μίαν ἅμαξαν εἰς τὴν λεωφόρον Ἀστεροσκοπείου. Πάρε τὸ δέμα τοῦτο, ἔχει φορέματα ὅμοια μὲ αὐτὰ ὅπου φορῶ ἐγώ. Θὰ τὰ βάλῃς εἰς τὸ δωμάτιον σου τὴν ὥραν ποῦ θὰ δειπνοῦν οἱ ἄλλοι. Εἶσαι τοῦ ἰδίου μὲ ἐμὲ ἀναστήματος καὶ ξανθὴ ὡς ἐγώ. Εἰς τὸ σκότος ἠμποροῦν νὰ ἐκλάβουν τὴν μίαν διὰ τὴν ἄλλην. Εἷς φύλαξ, ὁ ὁποῖος εἶναι ἐραστής μου καὶ ὁ ὁποῖος εἰξεύρει τὸ μυστικὸν, θὰ ἀναβῇ εἰς τὸ δωμάτιον σου καὶ θὰ σοῦ φέρῃ τὸ κάνιστρον, ὅπου πέρνω μαζῆ μου, ὅταν πηγαίνω εἰς τὴν ἀγορὰν.

Θὰ καταβῇς μαζῆ του τὴν σκάλαν τῆς ὁποίας ἔχει τὸ κλειδὶ καὶ ἡ ὁποία φέρει εἰς τὸ φυλακεῖον τοῦ πατέρα μου. Ἀπὸ τὸ μέρος ἐκεῖνο ἡ πόρτα οὔτε κλειστὴ μένει, οὔτε φυλάσσεται ἀπὸ κανένα. Πρέπει μόνον νὰ προσέξῃς νὰ μὴ σὲ ἰδῇ ὁ πατέρας μου. Ὁ ἐραστής μου θὰ σταθῇ ἐμπρὸς εἰς τὸ τζάμι τοῦ φυλακείου καὶ θὰ σοῦ εἰπῇ ὡς νὰ ὁμιλῇ πρὸς ἐμέ: Au revoir, πολῖτις Ρόζα, καὶ μὴν εἶσαι τόσον κακή. Θὰ ἐξέλθῃς ἥσυχα εἰς τὸν δρόμον, ἐνῷ ἐγὼ θὰ ἐξέλθω ἀπὸ τὴν μεγάλην θύραν καὶ θὰ συναντηθῶμεν εἰς τὴν ἅμαξαν, ἡ ὁποία θὰ μᾶς ἀπομακρύνῃ ἀπ' ἐδῶ. Ἡ Φανὴ ἔπινε μὲ τὰς λέξεις αὐτὰς τὴν πνοὴν τῆς φύσεως καὶ τοῦ ἔαρος. Εἰσέπνεε τὴν ἐλευθερίαν μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τοῦ στήθους της, τοῦ γεμάτου ζωήν. Ἔβλεπεν, ἀπελάμβανε τὴν σωτηρίαν της ἐκ τῶν προτέρων. Καὶ ἐπειδὴ ἡ ἐλευθερία ἐνεφανίζετο ἐκεῖ ὑπὸ τὴν μορφὴν τοῦ ἔρωτος, ἔθεσε καὶ τὰς δύο της χεῖρας ἐπὶ τῆς καρδίας της διὰ νὰ συγκρατήσῃ τὴν εὐτυχίαν. Ἀλλὰ βαθμηδὸν ἡ σκέψις, παντοδύναμος ἐν αὐτῇ, ἐκυρίευσε τὸ αἴσθημα. Προσήλωσεν ἐπὶ τῆς κόρης τοῦ δεσμοφύλακος βλέμμα προσεκτικὸν καὶ τῆς εἶπε : Ὡραία μου κόρη, διατί ἀφοσιώνεσαι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον εἰς ἐμέ, τὴν ὁποίαν δὲν γνωρίζεις ;

—Διότι, εἶπεν ἡ Ρόζα, ὁ καλός σας φίλος θὰ μοῦ δώσῃ πολλὰ χρήματα, ὅταν θὰ ἴσθε ἐλευθέρα, καὶ θὰ ὑπανδρευθῶ καὶ ἐγὼ μὲ τὸν Φλωρεντῖνόν μου. Βλέπεις, πολῖτις, ὅτι ἐργάζομαι διὰ λογαριασμόν μου. Ἀλλ' ὁμολογῶ ὅτι προτιμῶ νὰ σώσω σὲ ἀπὸ κάθε ἄλλην.

—Σὲ εὐχαριστῶ, παιδί μου. Ἀλλὰ διατί ;

—Διότι, εἶσαι τόσον χαριτωμένη καὶ ἐκεῖνος ὅπου σὲ ἀγαπᾷ ἔχει τόσην ἀπελπισίαν. Λοιπὸν σύμφωνοι, δὲν εἶναι ἔτσι ;

Ἡ Φανὴ ἔτεινε διὰ νὰ πάρῃ τὸ δέμα, τὸ ὁποῖον ἡ κόρη τῆς ἔφερεν ἀλλ' ἀποσύρουσα τὴν χεῖρά της εἶπεν : Εἰξεύρεις, Ρόζα, ὅτι ἂν μᾶς ἀνεκάλυπτον θὰ κατεδικάζεσο καὶ σὺ εἰς θάνατον ;

— Εἰς θάνατον, ἀνέκραξεν ἡ κόρη. Ὤ ! μὲ τρομάζετε. Ἄ ! ὄχι δὲν τὸ εἴξευρα. Καὶ ἔπειτα ἡσυχωτέρα: Πολῖτις, ὁ φίλος σου θὰ μὲ κρύψῃ καλά.

—Δὲν ὑπάρχει ἀσφάλεια εἰς τὸ Παρίσι, Ρόζα. Σὲ εὐχαριστῶ, ἀλλὰ δὲν δέχομαι.

— Ἡ Ρόζα ἔμεινε κατάπληκτος. Θὰ καρατομηθῇς, πολῖτις, καὶ ἐγὼ δὲν θὰ ὑπανδρευθῶ τὸν Φλωρεντῖνον.

Ἡσύχασε, Ρόζα. Ἠμπορῶ νὰ σὲ βοηθήσω νὰ ὑπανδρευθῇς χωρὶς νὰ δραπετεύσω.

—Ὄχι, ὄχι. Δὲν θέλω. Καὶ ἡ ἀγαθὴ κόρη παρεκάλεσεν, ἔκλαυσεν, ἱκέτευσεν ἐπὶ πολλὴν ὥραν. Ἔπεσεν εἰς τὰ γόνατα καὶ ἥρπασε τὸ φόρεμα τῆς νέας γυναικός.

Ἡ Φανὴ τὴν ἀπώθησεν ἠρέμα, καὶ ἔστρεψε τὴν κεφαλήν. Μία ἀκτὶς σελήνης ἐφώτιζε τὴν γαλήνην τοῦ ὡραίου αὐτῆς προσώπου. Ἡ νύκτα ἦτο γελαστή, ἡ αὔρα ἐπερνοῦσε τὴν στιγμὴν ἐκείνην. Τὸ δένδρον τῶν φυλακισμένων, λικνίζον τοὺς μυρωμένους κλάδους του, ἔρρανε μὲ ὠχρὰ ἄνθη τὴν κεφαλὴν τοῦ ἑκουσίου θύματος.

(Κατὰ τὸν Anatole France)